

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΣΤΡΕΜΙΔΗΣ

Ο ΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΞΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΑΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Μετ' Εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων

(Άδεια τοῦ Α. Υπουργείου τῆς Παιδείας ὑπ' ἀριθμὸν 414).

ΚΑΙ Τῆ ΕΥΤΕΝΕΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΣΤΡΕΜΙΔΟΥ

ΥΠΟ

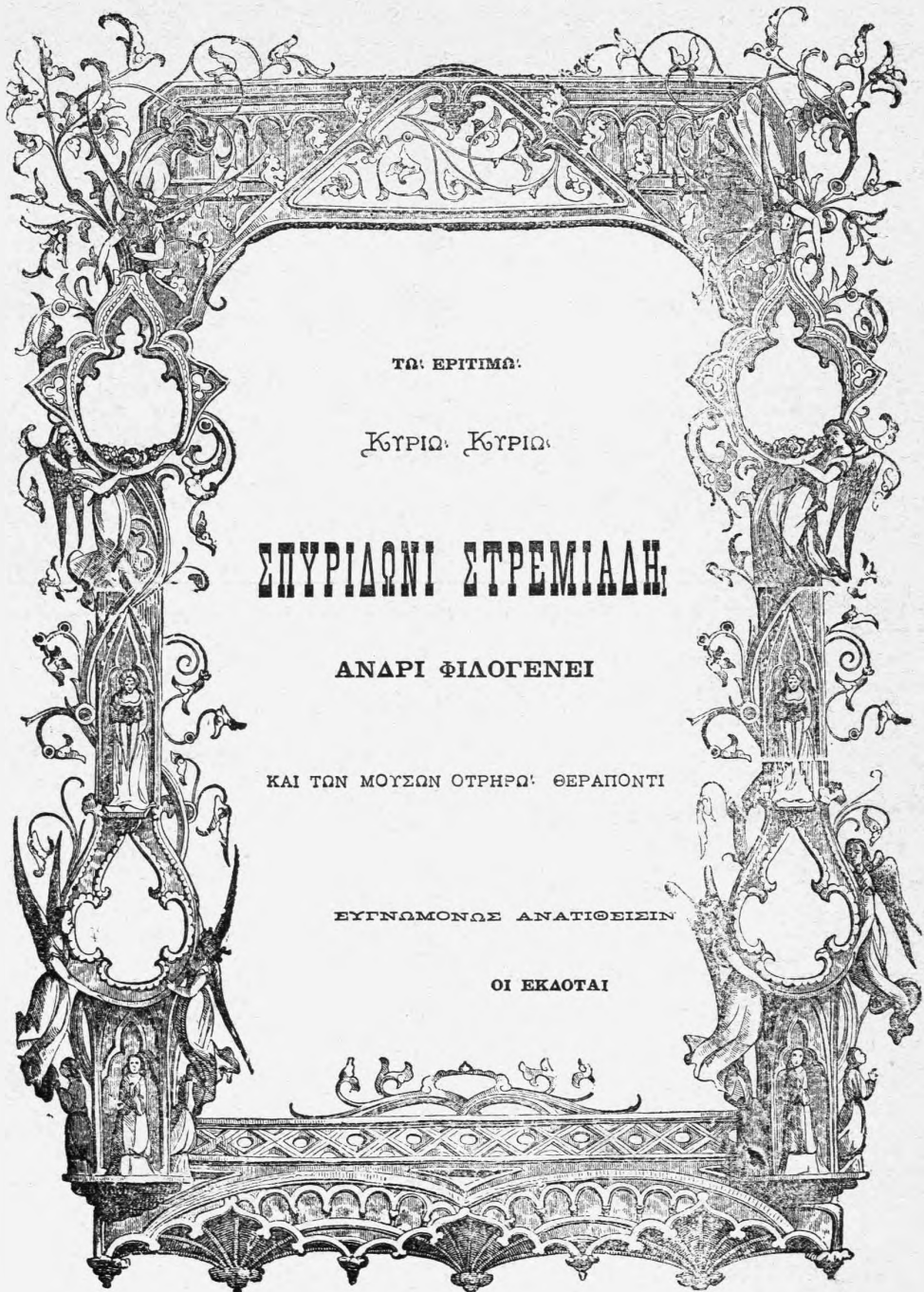
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Γ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΘΑΖΑΡΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1887

ΤΥΠΟΣ Ι. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΣ.

ΤΩ ΕΡΙΤΙΜΩ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ ΣΤΡΕΜΙΑΔΗ

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΟΤΡΗΡΩ ΘΕΡΑΠΟΝΤΙ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ ΑΝΑΤΙΘΕΙΣΙΝ

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ,

Ὡς ἐν καιρῷ προκηγγέλθη, ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Λόγιος Ἑρμοῦ». Ὁμολογουμένως ἡ ἐκδοσις ἐπὶ πολὺ ἐβράδυνε, τοῦτο δ' ἐγένετο ἕνεκα λόγων ἀνωτέρων τῆς ἡμετέρας θελήσεως καὶ διότι ἀπηρτήτο χρόνος, ὅπως ὑπερπηδήσωμεν τὰ ἐπιπροσθούσα εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν προσηκόντα, πολλαπλᾶ πάντοτε καὶ γνωστὰ μόνον εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὸ πράγματι δυσχερὲς ἔργον τῆς ἐκδόσεως οἰουδῆποτε ἔργου, πολλῷ δὲ μᾶλλον περιοδικῷ.

Πρώτιστον καθήκον ἡγοῦμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Σεβαστὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὸ Αὐτοκρ. Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, δι' ἣν ἄδειαν μετὰ τῆς δυνατῆς εὐκολίας παρέσχεν ἡμῖν, ὡς καὶ πρὸς τοὺς σπεύσαντας νὰ ἐγγραφῶσι ἀξιότιμους συνδρομητάς, εἰς ὧν τὴν ἀρωγὴν πρώτιστα πάντων ἐπανηπαυόμενοι μετὰ θάρρους προβίνομεν ἐπὶ τὸ ἔργον, καθόσον ἄλλως μεγίστη τόλμη ἤθελε θεωρηθῆ ἡ ἐκδοσις περιοδικῷ συγγράμματος, ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης οικονομικῆς καχεξίας καὶ δυσπραγίας.

Σκοπὸς λοιπὸν τοῦ ἡμετέρου περιοδικῷ ἔσται, ὡς καὶ ἐν ταῖς Ἀγγελίαις ἐλέγομεν, ἡ δημοσίευσις διατριβῶν, ἐν αἷς νὰ συγκρινῶται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ· ἐκ τῶν προτέρων δὲ ἐξησφαλίσαμεν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπόσχεσιν πολλῶν λογίων καὶ ἄλλων δεδοκιμασμένων καλῶν, γνωστῶν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ. Δὲν θέλομεν δ' ἀρκεσθῆ εἰς μόνον ταῦτα τὰ ἔργα, ἀλλὰ θὰ καταφρεύωμεν καὶ εἰς ἄλλα ξένων γλωσσῶν,

ἴδια δὲ θέλομεν δημοσιεῦει τὰ καλλίτερα τῆς πλουτούσης εἰς ταῦτα εἶδη Γαλλικῆς φιλολογίας, κατὰ μετάφρασιν ὀφειλομένην κατὰ τὴν ἡμῖν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν του, εἰς τὸν ἐκ τῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικῷ καὶ ἡμέτερον φίλον κ. Δ. Καλέμην. Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ἡμέτερον πρόγραμμα, ὡς βλέπετε, φίλοι ἀναγνώσται, λιτὸν καὶ γυμνὸν παχυλῶν ὑποσχέσεων καὶ καυχησιολογιῶν. Ἀρκούμεθα δὲ εἰς ταῦτα, ἀναμένοντες ὅπως ὁ χρόνος δικαιοσύνη ἡμᾶς· οὐχ ἦρτον ὅμως δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν αὐτὸ ὅτι ἔσται ὄργανον κοινωνικῆς, φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως.

Τελευτώντες θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις ἀξιότιμοις κ. κ. Δημητρίῳ Λαζαρίδῃ καὶ Ἀδελφοῦς Τσιτσοπούλους. Τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας ἀπονέμομεν καὶ τῷ ἀξιότιμῳ κ. Παναγιώτῃ Ν. Κακουλίδῃ, ὅστινες πάννυ εὐγενῶς φερόμενοι προσέδραμον ἡμᾶς, τόσον εἰς τὴν καθ' ὀλοκληρίαν ἀνασκευὴν τοῦ ἡμετέρου τυπογραφείου, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἑναρξίν τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ».

Μετ' ἰδιαζούσης δὲ εὐγνωμοσύνης εὐχαριστοῦμεν τῷ γενναίῳ καὶ εὐγενεῖ προστάτῃ τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ» Κυρίῳ Κω. Σπυρίδωνι Στρεμιᾷδῃ, καὶ τοῖς αὐθόρμητως δοῦσι ἡμῖν τὴν ὑπόσχεσίν των περὶ τῆς συνεργασίας αὐτῶν ἀξιότιμοις λογίοις, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐνταῦθα δημοσιογραφίαν διὰ τὴν καλὴν τοῦ συγγράμματος σύστασιν καὶ εὐνοϊκὴν κρίσιν.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Μαΐου 1887.—Τεύχος Πρώτον.

Ἡ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

Β. Κ. ΔΗΜΑΔΟΥ.

Ἐάν τὸ λογικόν ἐστὶ προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου, ταῦτό σχεδὸν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ περὶ τῆς παραφροσύνης, διότι φαίνεται ὅτι αἱ μέτραι διανοητικαὶ δυνάμεις τῶν ζώων δὲν ὑποκινεῖται ποτε εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα, καὶ ἐν οὐτῇ δὲ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μόνον αἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμέναι τάξεις παρέχουσι θύματα εἰς τὰς διανοητικὰς ἀσθενείας. Σπάνιον παρὰ τοῖς ἀγρίοις, παρὰ τοῖς παισὶν ἢ παραφροσύνη ἐστὶ τόσῳ μᾶλλον συνήθης, ὅσῳ αἱ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀνάγκαι καθίστανται πολυπληθέστεραι καὶ μᾶλλον κατεπίγειουσαι, ἢ δὲ ἐγκεφαλικὴ δύναμις ἐπιδιώκουσα διάφορα ἀντικείμενα δυνάμενα νὰ εὐχαριστήσωσιν αὐτὴν ἐρεθίζεται περισσότερον οὕτως ἢ παραφροσύνη, ἵνα μεταχειρισθῶμεν ὄρον ἐπιστημονικόν, ἔργον ἐστὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Λυπηρὰ συνέπεια ἀξία νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀρὰν τοῦ φιλοσόφου, τοῦ ἠθικολόγου, τοῦ πολιτικοῦ! Ἀπέναντι τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν λαμπόντων φώτων, τῆς μεγάλης

προόδου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν μέσῳ τῶν πανταχοθεν τὴν τοῦ ἀνθρώπου λογικοῦ παντοδυναμίαν δοξαζόντων ὕμνων, τινὲς διανοοῦνται μετ' ἀνησυχίας, ἐάν ἡ πάσης προόδου αἰτία οὕσα λογικὴ αὕτη δὲν καθίσταται μᾶλλον εὐθραυστος διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς θριάμβων, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν καταχρᾶται τοῦ θυμασίου καὶ λεπτοτάτου τούτου ὄργάνου, τοῦ ἐγκεφάλου, μέχρι τοῦ στρεβλῶσαι αὐτό, ἐάν τέλος διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς καὶ πρωίμου ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἡμῶν σύστημα φεῖρον τὴν ἀναγκάσαν ἰσορροπίαν πασῶν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ὀργανισμοῦ χάριν μιᾶς μόνης δὲν συνεπάγεται ἡμῖν μεγάλαν καταστροφάν. Οὕτως ἢ Ἀλκιδημία τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν σκεφθεῖσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κατὰ τὸ 1867 προὔτεινε διαγωνισμὸν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραφροσύνης ἐξεταζομένης ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔποψιν, κατὰ δὲ τὸ 1872 ἀπέπειμε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ὑπόμνημα καταστάν σήμερον ὀγκῶδες σύγραμμα, οὗτινος ὁ συγγραφεὺς διδάκτωρ κ. Π. Δεσπίν εἶχε δεῖξει διὰ ἀξιωμανημονεύτων ψυχολογικῶν ἔργων μεγάλην ἀρμοδιότητα καὶ ἱκανότητα ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων. Τὸ σύγραμμα τοῦ κ. Δεσπίν, παρὰ τινὰς ἀποτόλμους δοξασίας, φαίνεται ἡμῖν μεγίστης σπουδαιότητος

καὶ προτιθέμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ιδέας τιὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ σκοτεινὰ προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν τὰς φρένας πασχόντων.

I.

Τί εἶναι ἡ παρὰφροσύνη; Εἶναι ἀρά γε ἀσθένεια ὀργανικὴ ἢ ψυχικὴ; Καὶ ἂν ἡ ψυχὴ δυνατὸν ν' ἀσθενῇ, πῶς συμβαίνει τούτο; Τὰ αἷτια ταῦτα τῆς ψυχικῆς ἀσθενείας εἰσὶν ὀργανικὰ ἢ ἀπολύτως ἠθικά; Ὅποιαν διαστραφῆν ἐπιφέρουσιν εἰς τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, εἰς τὰς διαθέσεις καὶ εἰς τὸ αὐτεξούσιον; Τέλος πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ προλάβωμεν τ' ἀποτελέσματα, ἢ νὰ πολεμήσωμεν αὐτὰ ὅταν φανῶσι; Σπουδαῖα ζητήματα, ἀτινὰ ἡ ἀνθρωπότης προβάλλει πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὰ ὅποια ἡ ἐπιστήμη μάλισ δύνανται ν' ἀποκριθῇ σήμερον μετὰ βεβαιότητος. Διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν φιλοσοφικοῦ ἐνστικτοῦ οἱ Ἕλληνες ἔσχον ιδέαν τινα ἀναφορικῶς εὐκρινῆ περὶ παρὰφροσύνης, ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη ἀπῆται θεραπείαν σώματος τε καὶ πνεύματος. Ὁ Ἱπποκράτης ἀναιρεῖ τὴν ιδέαν καθ' ἣν ἡ παρὰφροσύνη ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τῆς θεότητος, δρίζει μετὰ μεγάλης εὐστοχίας τὰ συμπτώματα, ἡ δὲ θεραπεία, ἦν ἐντέλλεται, ἐστὶ καθαρῶς ἰατρικὴ. Ἀπηλλαγμένοι πάσης δεισιδαιμονίας οἱ μεγάλοι Ἕλληνες ἰατροὶ δὲν μετεχειρίσθησαν κατὰ τῶν παρὰφροσύνων τὰ σκληρὰ καὶ βίαια μέτρα, ἀτινὰ μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος τούτου ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ τρομερὰ καὶ φρικώδη καθιδόματα. Ὁ Ἀσκληπιὸς ρητῶς συνίστησι νὰ ἀπορεύωσι τὴν σωματικὴν βίαν καὶ ἐπιτρέπει μόνον νὰ δένωσι τοὺς ἐπικινδυνωδεστέρους παρὰφρονες, ἐνῶ ὁ μεσαιῶν ὑπῆρξεν ἤττον πεφωτισμένος, καὶ ἤττερον ἀνθρώπινος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπόμενοι τῇ ιδέᾳ τῶν ἀσκητευόντων ἐπίστευσον ὅτι τὸ σῶμα ἐστὶ ἀντικείμενον διεφθαρμένον καὶ μοχθηρόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ πολεμηθῶσι

καὶ ἐντελῶς ν' ἀπονεκρώσωσι, διότι ἦν ἔδρα τῶν αἰσχυρῶν ἐπιθυμιῶν, ναὸς τοῦ Σατανᾶ! Αἱ δοξασίαι αὗται ἦσαν ἀπλῶς ὑπερβολὴ ἠθικῶν ιδεῶν, ἀλλ' ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία διέστρεψαν αὐτὰς καὶ πολλακίς ἐγένοντο τρομερὰ ὄπλα κατὰ τῶν παρὰφροσύνων. Ἄν ἐν πλήρει ὑγιείᾳ καὶ ἐν πλήρει διανοητικῇ διαγωγῇ ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλακίς τὸν ὀκίμονα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τί πάσχει ἀρά γε παρὰφροσύνων; Τότε τῶ ὄντι ὁ Σατανᾶς, ὡς ἀπύλυτος κύριος βασιλεύων ἐν τῇ ρυπαρῇ ταύτῃ σαρκοτικῇ εἰρκτῇ, ἀποδιώκει ἐκείθεν τὴν ἀθάνατον καὶ θεῖαν ψυχὴν καὶ ἀπολύει πάσας αὐτοῦ τὰς βλασφημίας, πάσας αὐτοῦ τὰς παραφροσύναις!

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΩΝΟΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΜΙΚΕΛΑ

Πολλοὶ ἐπιστήμονες κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐζήτησαν ν' ἀντικαταστήσωσι τὸ πολλακίς ἄνισον καὶ πάντοτε περίπλοκον τῆς διὰ χειρὸς στενογραφίας ἔργον διὰ πρὸς τοῦτο καταλλήλου, κανονικοῦ, καὶ ταχέως μηχανισμοῦ. Πλεῖσθ' ὅσα ὄργανα, πλεῖσθ' ὅσα συστήματα εἶχον δοκιμάσει καὶ ἀπορρίψει. Τὸ δύσκολον ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ κρατῶσιν ἐν στενῇ καὶ μικρῇ ταινίᾳ χάρτου ὀλοκληροὺς φράσεις. Νέον δείγμα, τὸ τοῦ Μικέλα οὔτινος χρῆσιν ποιοῦνται ἐν Ἰταλίᾳ, φαίνεται ὅτι ὑπερέβη τὴν δυσκολίαν ταύτην.

Ἐπὶ ταινίας χάρτου ἀνελισσομένης αὐτομάτως, ἐφ' ὅσον τὸ ὄργανον κινεῖται, ἐκτυποῦνται σημεῖα συμβολικὰ μεμετρημένα καὶ καθωρισμένα εἰς τρόπον, ὥστε διὰ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν νὰ παραγάγῃσι πάντας τοὺς δυνατοὺς τόνους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Ὁ διαχειριστὴς διὰ ταχείας ὀκαλυφθε-

εἰς κρούει τὰ πλήκτρα μικροῦ, κλειδοκυμβάλου τὸ σχῆμα, ὀργάνου ἑκάστου τῶν πλήκτρων ἔχει μοχλόν, οὔτινος ἡ κίνησις γράφει ἐπὶ τῆς ταινίας σημεῖον συνθηματικόν, τὰ δὲ φωνητικὰ σημεῖα τοποθετοῦνται ἑκάστου κατὰ τὴν τάξιν, καθ' ἣν προῦρέθησαν. Τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἀναδεικνύει τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην τοῦ Μικέλα.

Ἐκτοτε ἐννεώθη: ὅτι ὁ διαχειριστὴς, δυνάμενος τῇ βοήθειᾳ τῶν δέκα αὐτοῦ ὀκατύλων νὰ ποιῆσῃ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἑκατοσημεῖα, δύναται καὶ πρέπει νὰ ὑπερέβῃ κατὰ τὴν ταχύτητα τὸν μᾶλλον ἐξητηχημένον στενογράφον.

Ταινία μῆκους ἐνὸς δεκατομέτρου δύναται νὰ περιλάβῃ φράσιν ἀνεκλόγως μακράν. Εἰς τὴν Ἰταλικὴν βουλῆν ἡ ταινία κόπτεται καθ' ἑκάστον πεντάλεπτον διάστημα, ἡ δὲ ἀνάγνωσις γίνεται ἄνευ δυσκολίας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ὈΡΓΑΝΩΝ

Ἐν τελευταίῳ δευτέρῳ τῆς Γαλλικῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» ὁ κ. Κάρολος Πιλλὲ δημοσιεύει τὰς ἀκολουθοῦσας λίαν ἐνδιαφεροῦσας λεπτομερεῖας περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων.

Ὅπως σχηματίζονται οὗτοι μουσικῶν ὀργάνων, λέγει ὁ κ. Πιλλὲ, δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἐέλθῃ μέχρι τῆς λύρας τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλ' ἡ λύρα ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ υἱοῦ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τοὺς τοῦ Ἀμφίωνος καὶ τοῦ Ὀρφέως ἐκτίσαστο ταιαύτην σημαντικότητα καὶ ἐπετέλεσε τοσαῦτα θαυμάσια, ὥστε δύναται νὰ καυχήθῃ ὡς οὗσα ἡ μήτηρ τῶν χορδικῶν ὀργάνων, ἐνῶ ὁ ταπεινὸς αὐλὸς ἐστὶν ὁ πατὴρ τῶν φωνητικῶν. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἀναμφιβόλως ἔσχον προγόνους τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὧν ἡ κρούσις, πα-

ράγουσα ἤχους ἐλίχεν παικίλους, ἔδωκε γένεσιν εἰς τὰ κρουστικὰ ὄργανα. Προσθετόν τούτοις καὶ τὸν Ἄνεμον πατέρα τῆς ἀρμονίας, καὶ τότε θέλωμεν ἔχει τοὺς Ἄδλμ καὶ Εὐάν τῆς μουσικῆς καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς. Τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν ὑπῆρξαν ἐπὶ τοσοῦτον πολυάριθμα, ὥστε ἡ ἀπαριθμησις αὐτῶν καθίσταται ἐκτενής: τε καὶ δυσχερής.

Μὴ δυσχερεσθηθῶσαν δὲ ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Ἀπόλλων, λέγει ὁ Γαλάτης κ. Πιλλὲ, διότι ἡ Ἰνδία φαίνεται οὕσα ἡ καίτις τῆς μουσικῆς. Εἰς δὲ τὴν θεῶν Σερσονατικὴν ἀποδιδουσι τὴν ἐσχίαν τῆς τέχνης ταύτης, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν ἐπινόσιν τῆς βινίας, εἶδους αὐλοῦ περὶ οὗ λέγουσιν ὅτι ὑπάρχει τὸ ἀρχαιότερον μουσικὸν ὄργανον ἐκ τῶν γνωστῶν, ὅπερ ἔκρουε θαυμασίως, ὡς διηγούνται, Σόμας τις. Εἰς τὴν Ἰνδίαν προσέτι ἀπόκειται ἡ τιμὴ τῆς ἐπινοήσεως ὀργάνου πινὸς ἐσχηματισμένου ἐκ κίλου κυλίνδρου, ἀνεκτοῦ κατὰ μῆκος ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι προσηλωμένοι χορδαὶ (τὸ ὄργανον τοῦτο εἰσέτι διατελεῖ ἐν χρήσει) καὶ κρουμένου διὰ τόξου. Ἐκ τοῦ ὀργάνου δὲ τούτου, κατὰ τὸν κ. Φέτιν, προήλθε τὸ γνωστὸν βιολίον. Καὶ ὁ ἄσκαυλος προσέτι διατελεῖ ἐν χρήσει εἰς Ἰνδίαν ἀπὸ δύο ἡδὴ καὶ ἐπέκεινα χιλιᾶδων ἐτῶν.

Καὶ ἡ Σινικὴ ἀπαιτεῖ φυσικῶς τὸ ἐκτενὲς μέρος ἐν τῇ παγκοσμίῳ μουσικῇ συμφωνίᾳ. Αὕτη ἰδίως ἐπενόησε τὰ φωνητικὰ ὄργανα, καὶ ἴσως ἐπίσης τὸ φριχτὸν ὄργανον, τὸ παρ' αὐτῶν σι ἐ γ κ καλεῖται.

Οἱ δ' Αἰγύπτιοι, καίτοι ὑπῆρχον μετρίως θιασῶται τῆς μουσικῆς, ἐγίνωσκον τὴν κισύραν καὶ λύραν. Οἱ Ἑβραῖοι ὑπῆρχον βεβαίως μελομανεῖς. ἡ δὲ μουσικὴ συνώδευεν ἀπάσας τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς αὐτῶν. Κατὰ τὴν Γένεσιν, ὁ Ἰουδακὴ ἦτο ἐφευρετὴς, κατασκευαστὴς μᾶλλον μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ὡς γνωστὸν, ὁ Δαβὶδ. ἦτο ἄριστος μουσουργός. Τὸ μέρος τῶν Σύρων ὑπάρχει μετρίωτερον: εἰς αὐτοὺς δ' ὑφαιλεται ἡ ἐπινοήσις τοῦ τριγώνου. Ἡ δὲ Ἑλλὰς εἰκασιποιεῖται τὴν ἐπινοήσιν τῆς λύρας διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ αὐλοῦ διὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τῆς

σίριγγος, τῆς καινῶς ἐνομαζομένης αὐλοῦ τοῦ Πικνός. Ἡ λύρα ὑπῆρχε τὸ εὐγενέστερον τῶν ἑργάνων ὑπὸ τοῦς δακτύλους τοῦ Ὀρφῆως κατ' ἐθέλγει τ' ἄγρια θύρα, ἀνίστα τοῦς λιθοῦς καὶ ἀνύψου τὰ τεῖχη τῶν Θηέων ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀμφίωνος, ὑπερτέρα κατὰ τοῦτο τῆς σάλπιγγος ἥτις κατεκρήμνιζε τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουδῶς ἐξ ὧν δύνανται τις συμπερῆσαι ὅτι ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ εἶχεν ἐπινοηθῆ πρὸ πολλοῦ χρόνου.

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπωφελήθησαν, ἀνευ ἐπαυξήσεως τινος, τὰς γενομένης ἐπινοήσεως· οὐχ ἦττον, ὁ αὐλός, ὁ πλαγκάουλος ἐννεύεται, ἦτο τὸ προσφιλές ὄργανον αὐτῶν. Ἐν τοσούτῳ, ὁ Νέρων, καίτοι σκληρός, ἠγάπη ὅμως τὴν μουσικὴν καὶ ἐτέρπετο ἐξ αὐτῆς.

Ἐὰν δέ τις δὲν δύνανται ν' ἀμφιδάλλῃ ὅτι ἡ μουσικὴ ἐτιρέτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δέον ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι περὶ τῶν μουσικῶν ἑργάνων τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς ἔχομεν λίαν ἀνεπαρκεῖς πληροφορίας, καὶ, καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, μόνον κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἄσμάτων ἡ μουσικὴ ἤρξατο ν' ἀναπτύσσεται...

Γ. Η.

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Τὸ ζήτημα τῶν ἐν τοῖς κόλποις τῶν μεγαλοπόλεων νεκροταφείων δὲν ἐλύθη εἰσέτι. Διεννοήθησαν νὰ κτίσασιν εἰς λευγῶν τινων ἀπὸ τῶν Πικρῶν ἀπόστασιν νεκρόπολιν, ἀρκετὰ εὐρεῖαν, ἵνα ἐπαρκῆ εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη παρενέβαλε δυσχερεῖας, πρὸ τῶν ὁποίων τὸ ζήτημα ἔμεινεν ἐκκρεμές.

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀλήθης κατακλυσμός ἐφευρέσεων ἀπραγματοποιήτων ὑπεδλήθη ἡμῖν. Τότε προὔταθη νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, τῆς ἰδέας δὲ ταύτης κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη οἱ ὀπαδοὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὸ Μιλάνον, ἐταιρία τῇ προστάσει τοῦ νόμου

κατηρτίσθη καὶ «Νεὸς καύσεως τῶν νεκρῶν» φημιδότης ἐν τῷ ὄρειῳ καμπτηρίῳ τῆς πόλεως.

Τὸν νόμον τοῦτον, δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἐπαρτιζουσι τέσσαρες αἰθούσαι ἐν τῇ μ. κ. παρευρίσκειται τὸ δριμύσιον κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ σώματος ἐν τῇ καλουμένῃ κάλπη ἢ τῷ θαλάμῳ τῆς καύσεως· ἐν τῇ δευτέρῃ εἰσὶν ἐγκαταθεμένα τὰ πρὸς καύσιν σώματα, ἐν τῇ τρίτῃ ὑπάρχουσιν αἱ καύσεις, ὕλαι, ξύλα καὶ ἀνθρακες καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ τὰ γραφεῖα τῆς ἐταιρίας.

Ἡ κάλπη εἶναι τοποθετημένη ἐγκραῖως, οὕτως ὥστε ν' ἀνταπεκρίνηται πρὸς θύρα κλειμένη ἐν τῷ διαμερίσματι, ὅπου ἀποτελεῖ τὸ ὀπίσθιον τοῦ καυῦ μέρους. Τὸ σῶμα τιθεταὶ ἐπὶ ἐσχάρας, κάτωθεν τῆς ὀπίας ὑπάρχει πλατεῖα λεκάνη προωρισμένη εἰς τὸ νὰ συνάγῃ τὰ ρευστὰ προϊόντα.

Ἡ λεκάνη καὶ ἡ ἐσχάρα τιθενται ἐπὶ δύο σιδερωῶν ράβδων. Μεγάλη ἐστὶν, τεθυμένη δεξιζ καὶ ἐν περίπου μέτρον κάτωθεν τοῦ θαλάμου τῆς καύσεως ἀνάπτει. Ἡ φλόξ εἰσερχομένη ἐν τῷ θαλάμῳ διέρχεται αὐτὸν καλύπτουσα κατὰ μήκος τὸ σῶμα, ἐξέρχεται ἐκ στόματος καπνοδόχου ἀνικτῆς πρὸς τὸ βᾶθος καὶ κατέρχεται μετὰ τῶν προϊόντων δι' ἀνάγκη, ἐνθα ἐκλύεται ἐν τῇ ἐσωτερικῇ καπνοδόχῳ, ἀφοῦ διέλθει μικρὴν ἐστῖαν προωρισμένην νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἔλξιν.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἢ δύο ὥρας διαρκούσα ἀπαιτεῖ δαπάνην καύσεως 4 ἕως 5 φράγκων.

Τὸ σύστημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν οὐδὲν τὸ μεμπτὸν ἔχει. Τὸ μόνον, ὅπου παρέχει αὐτῷ σπουδαῖον ἐμπόδιον εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ νεωτερισμὸν καὶ ὅτι διὰ τοῦ τίτλου τούτου δύναται νὰ προσβλήῃ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα. Σοβαρώτερον ἄστονον, ὅπου παρουσιάζει, εἶναι ὅτι ἐπιφέρει ριζικῶς τὴν κατὰστροφὴν τῶν λευφάνων, ὧν ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ διάρκεια πρᾶξις, ἐστὶν ὅτι, τῇ δικαιοσύνῃ πληροφορίας πολιτιμωτέρας, ἀπκσῶν τῶν μαρτυρῶν τῶν

ἐπιζώντων. Ὅπως δὲ ἴσπετε, ἡ καύσις τῶν νεκρῶν φαίνεται τὸ λογικώτερον σύστημα, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δύνανται νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς κα-

ταστροφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μετὰ θλίψαντες.

N. I. ΓΕΝΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΣΠΥΡΙΑΔΩΝ ΣΤΡΕΜΙΑΔΗΣ

Ὁ μεγάλα ἀγαθὰ ἔργα πράττων οὐτος ἀνὴρ καὶ μείζονα τούτων ὑπισχυόμενος ἐγεννήθη τῇ 18 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1828 ἐν τῇ ἀξιολόγῳ κωμοπόλει τῶν Ἀγγράφων Ρειδίῃ τῆς ἐπαρχίας Καρδίτσης τοῦ νομοῦ Τρικκάλων, διαμεινας δ' ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι μέχρι τοῦ 1842, ἐνθα ἀρκούντως ἐξεπαιδεύθη, ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐντεθεθεν εἰς Βασσαραβίαν τῆς Ρωσίας, ὅπου ἐπεδόθη εἰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις. Διαμεινας δ' αὐτόσε μέχρι τοῦ 1851, ἐπανήλθεν εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, ὅπου ἐνεμφεῖθη κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους, προτιθέμενος ἵνα ἐγκαταστήσῃ αὐτόσε καὶ μετελθῇ τὸ τοπικὸν ἐμπόριον. Ἐπελθουσῶν ὅμως τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ 1854 ἀπώλεσεν ἐλοσχερῶς τὴν χρηματικὴν κατάστασιν του.

Μετὰ τὴν ἐπάροδον τῆς ἡσυχίας, μὴ δυναίμενος πλέον νὰ μένῃ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐλλείψει χρηματικῶν πόρων ὅπως ἐξακολουθήσῃ το ἐπιτόπιον ἐμπόριον, παρέλαβε τὴν ἑαυτοῦ οἰογένειαν κατὰ τὸ ἔτος 1857 καὶ ἐπανήλθεν εἰς

Βασσαραβίαν αὐθις, ἀποδυθεὶς εἰς νέους ἀγῶνας, οὗς ἡ τιμιότης, ἰκανότης καὶ δραστηριότης αὐτοῦ ἐπέσειτ' ἄν διὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ σήμερον συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν σηματικωτέρων γαιοκτημόνων ἐν Βασσαραβίᾳ.

Ἐκ δὲ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἀποκτήσας τέκνα, πρῶτον μέλημα ἔσχε νὰ ἐκπαιδεύσῃ αὐτὰ ἐξαποστειλάς εἰς Ἀθήνας πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν.

Ὡς φιλόμουσος δ' ἀνὴρ οὐκ ἐπαύσατο πάντοτε παρέχων πᾶσαν βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν εἰς παρεπιδημοῦντας ἐνταῦθα ὁμογενεῖς, γνωστοὺς αὐτῷ ἐπὶ ἀπορία. Καὶ εἰς ἀγαθοεργοὺς δέ, ὡς πληροφοροῦμεθα, σκοποῦς, ἀφορῶντας εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος οὐ παύεται παρέχων δαφνίως καὶ προθύμως τὸν ἑαυτοῦ ὀβολόν.

Εὐχόμεθα οὖν ἀπὸ καρδίας οἱ φιλόανθρωποι σκοποῖτων τοιοῦτων ἀνδρῶν νὰ κραταιῶνται καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν νὰ ἐνοδῶνται πρὸς δόξαν αὐτῶν τε καὶ τοῦ ἔθνους εἰς ὃ ἀνήκουσι. * *

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΑ

“Οποῖον συμβάν! . . .

“Αλλ’ ἐπίσης μὲν ὑπέσχετο χάρως ἐφάνετο βραδίξουσα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν μικρῶν αὐτῆς πτεῖων ἢ ὠρῆα καὶ ζωηρὰ αὐτῆς ὄπτασια!

“Ηκολούθουν αὐτὴν ἤδη ἀπὸ τινος κινήσεως. Εἰ γὰρ συναντήθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης δένδρουστειχίας τοῦ Λουξεμβούργου. Πόθεν ἤρχετο οὕτω; Ὁρῆα ἐρώτησις! Δὲν ἐχρημάζετο πολλὴ σφίρα ἵνα ἐνοήσω ὅτι εἶχε βραδύει εἰς μυστικὴν τινα συνέντευξιν. Περιπέται ταχίως, δὲ ὅτι ἡ νύξ εἶχεν ἐπιβῆαι καὶ ἐσπευδεν, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Μίλας πέπλος, ἀληθῆς τοῖχος τριχόπτου (dentelles), ἐκρυπτεν ἐλασχερῶς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἀπὸ τῆς περιεργίας τῶν διακεπτῶν.

“Ο καλλωπισμὸς τῆς ἐπίσης ἐνίχθη τὰς ὑποψίας μου.

“Ἐφεν ἀπλὴν ὁσθητὴ ἐκ μετῴλης φαιῆς, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου κοσμημάτων, ἐπόμενον τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, πῖλον ἀχύναν ἔχοντα ὡς μόνον κόσμημα ταινίαν ἐξ ἐλαστικῶν κερκασχόρου, χειρόκτια καστανοῦ χρώματος, μίλις δεικνύοντα τύπον χειρὸς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς ταύτης. . . Ἄλε ἔφραζον ἦν ἀνάγε; Νομίζω ὅτι ὄχι. “Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἦν τοιοῦτόν τι.

Εἶμαι λίαν ὀξυδερκής, εἶμαι γνωστόν. Οὕτω, ὅπως ἀμείωσα ἐνόησα πόθεν ἤρχετο ἡ γυνὴ αὐτῆς, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παρατηρήσω καὶ εἰς ποῖαν τάξιν τῆς κοινωνίας ἀνήκει. Δὲν ἦτο γυνὴ . . . κοῦφο, ἄλλως ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἤθελε προξενήσει μέγαν κρότον διὰ τῆς λαμπροτέρας αὐτῆς ἐνδυμασίας καὶ ἀντὶ νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπον, ἤθελε τοῦναντίον ἀποκαλύψῃ αὐτὴν, ποικιλοτρόπως ἐρωτοτροποῦσα.

“Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἦτο βέβαιος, τὸ γνωρίζω καλῶς, διότι ὡς βλέπομεν γυναικῆς τιμίας μμιμυμέναις τὸ ἀπρεπὲς βλάστημα τῶν μὴ τοιοῦτων, ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶναι οὐδόλως παράξεον ν’ ἀπαντήσῃ τις, ἔστω καὶ ἀπαξ, μίαν τῶν τελευταίων τούτων ἀρετὰ πανούργων, ὥστε νὰ μιμηθῇ τὸ σεμνὸν ὄφρα τῶν πρώτων.

“Ἦθελον λιπὸν διαστῆσαι ν’ ἀπιφρονθῶ, ὡς πρὸς τὴν ἀπλευστέτην ταύτην ὑπόθεσιν, ἐάν ἡ τύχη δὲν μοὶ παρεῖχεν ἑτέραν ἀπὸ ἐμῆν πρὸς τῆς ἱππικῆς πᾶσα ἀμφιβολία ἦν ἰδολατρίας.

“Ἐκτετακτικῶς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ ἀγνωστὸς μου διήλθε πλησιέστατα τοῦ κήπου ἐκείνου, ἐνθὺς ἡ νεότης ἄδει κατὰ τὰς ὄρας τῆς παραφρέως, τῆς αἰθυσίας τοῦ γρηῦθ Μπουλιέ, ὅπου ἄλλοτε ὑπῆρχε κήπος λαϊκῶν. Τὸ ἀερέφως ἐφάνετο διακρίφρον ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς θύρας λαϊκούργηματα μακροαργῶτα. Πολύγροισι ἀκτίνες ἐξεταίνοντο ἐν εἶδει δεσμιδῶν κατὰ μήκος τοῦ τοῦχου, ἐνῶ ἐκ τοῦ κήπου ἡ ἐσπερία αὐρὰ ἔφερε μέγας ἡμῶν μετὰ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐρχήσεως τῆς παρακρητικῆς προσκλήσεως τοῦ χρεῦθ, τοῦ ἔωτος καὶ τῆς ἰδονίας. Λαιπὸν! δὲν ἀπέσπασα ἀπ’ αὐτῆς τὸ βλέμμα μου τῆ στιγμῆ ταύτῃ, ἀλλ’ οὐδαμῶς ἀνεκρίστησα. τὸ βλέμμα τῆς οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον προῦδωκε διασταγμῶν. Ἄδιόφορος πρὸς πᾶν ὅτι συνέβαινε περὶ αὐτὴν ἐξελικτοῦμαι τρέχουσα ἐπὶ τοῦ λαϊκούστρώτου διὰ πειθὸς ἐλαφροῦ ταχέως, ἀερίου, διὰ πειθὸς μὴ στριζομένου, ἀλλ’ ὑπεσθίνοντος. . .

Λαιπὸν, οὐδαμῶς πλάνη ἠδύνετο νὰ ὑπέρεθῃ, ἡ ἀληθεία ἦν ἐναργής. Δὲν εἶχον ὑπόθεσιν μετὰ ραπτρίας, ἥτις ὑπὸ ἐρωτικῶν ἀνεκινήσεων ἐλκυομένη, περιερέετο ἀντὶ τῆς συνεικίας. Δὲν ἠδύνετο ἐπίσης νὰ ἦ μικρὰ τις χωρική φιλόσοφος ἢ ἐρωμανής, διότι ἐν πάσῃ γυναικί, εἴτε κατωτέρως, εἴτε μεσαίως, εἴτε ἀνωτέρας τάξεως, ὁ ἔρωτος, ὅταν δὲν ὑπικινεῖται ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, ἔχει, εἰ μὴ οὐχὶ τὴν αὐτὴν διέλεκτον, τοῦλάχιστον τὰς αὐτὰς ἰδέας, τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ τὰς αὐτὰς περιεπέσεις. Λαμβάνει τοὺς αὐτοὺς ἐλιγμούς, τὰς αὐτὰς προφυλάξεις. Γυνὴ ἐκτιμῶσα ἐκυτὴν, συμφέρον ἔχουσα νὰ κρύπτηται, ὅταν περιούεται. . . ἐνθὺς ἡ καρδία ἐδηγεῖ αὐτήν, εἶνα μὴ διεγείρῃ ὑπονοίας, ἵνα μὴ προκαλέσῃ ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις, φέρει ἐσθῆτα ἀπλευστέτην, ἐπανωφόριον καθημερινόν καὶ πῖλον ἐπίσης ἀπλούστατον.

“Ὅθεν διὰ χωρικῶν ὁ καλλωπισμὸς τῆς ἀγνωστοῦ ὅλ’ ἦτο, ἐναντίον τῆς ἀναλόγου ἀπλότητος, ἐνδυμασία κυριακῆς, ἢ τῶν πανηγύρεων.

Μάλιστα, ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τῆς συνήθους ταύτης ἐσθῆτος, ἔφραζεν ἐνώπιόν μου μετὰ χάριτος περιστρεφῶ μετ’ εὐκρινείας καὶ ζωηρότητος δορκάδως. Τοῦτο ἠδύνετο νὰ ἦ ἀπικονημα τῆς φαντασίας μου, ἀλλ’ ὄχι, εἰσέπνεον πράγματα ἐπὶ τῶν ἰχνῶν αὐτῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλιμασίας εὐδίας, τῆς λυστερῆσεως νικητῆς, παρακρητικῆν εὐωδίαν, εὐσομίαν ἀνθιμίδος καὶ ἰων. “Ὁ! μάλιστα, ἦν ἀληθῆς μεγάλη κυρία! μεγάλη κυρία, Θεὸς πικροδύναμις! σὺ δὲν θεῶν, μία τῶν ἡμιθέων ἐκείνων τῆς μυθολογίας, αἵτινες μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῶν ἀγαλμάτων αὐτῶν ἐνεκλεισθήσαν εἰς τὰ τεμνῆνα μὴ μειδιῶσαι ἐν τῇ νομίᾳ καὶ δικαίᾳ αὐτῶν μνησικακίᾳ, εἰ μὴ εἰς μικρὸν τινα ἀριθμὸν πιστῶν. . .

Τότε κατελήθη ὑπὸ ἐπιθυμίας ἱρητικῆς, εὐλαχίας, ἀδαμῶστου, τοῦ ν’ ἀγαπήθῃ ὑπὸ τῆς γυναικῆς ταύτης. Ἦτο νέα, πολὺ νέα, οὐδὲ μία ἀμφιβολία περὶ τούτου. Τὸ κρημνὸν καὶ χάριεν τοῦ ἀνεκρήματος, ἡ ἀνύλογος εὐτραχία τοῦ σώματος, ἡ ζωηρότης καὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς κινήσεων ἐπεβεβαίωσεν μοὶ τούτο. Πρὸς τοὺς ἄλλαις, καὶ ὅτε ἀκόμη προσπαθεῖ νὰ μεταπλάττηται, ἡ νεότης ἔχει ἀναλάμψεις αἰφνιδίους, περιοδικὰς, δυναμέναις νὰ διαφύγῃσι μὲν τὴν προσοχὴν ἀπλοῦθ, αἵτινες ὅμως εἰσὶν ἀπικλύψις δι’ ἐπιβλήτων πεπειραμένων. Ἦτο ὠρῆα ἐπίσης, πούς μικρὸς, χεῖρες παιδίου, ἀνύστημα λεπτοφυέστατον.

Τὴν ἠγάπων ἤδη. Ἦμην ἐρωτομανής, παραφρῶν. Ὡθὺ τὰ πάντα ἐπὶ τὰ πρόσω ἐγώ. Ἐξ ἄλλου εἶμι τυλιχρὸς καὶ αἰ περιπέται μὴ ἐρέσων. Φέρω ἐκουσίως τὸ πλαισίον μου ἐπὶ τῶν ὑφάλων, καὶ ἐν ἀκόμῃ πρόκειται νὰ κατασυντριβῇ. Ὁλ’ ἐλαγέ τις βλέπων με, ὅτι εἶμι ἐκ πλάγῃ, ἐνῶ πράγματι εἶμι ὅλος πῦρ. Ἡ καρδία μου ὁμιάζει πρὸς βαρῆλλιον πυρίτιδος θεμιμένον ἐν τῶν πλευρῶν πλοίου, σῶμα ἀδρανές καὶ ψυχρὸν, ἀλλ’ ἐμπεριέχον τὸν κερκινόν. Τυλιχρῆτις νεότης ἐπέτευχεν ἡμέραν τινα νὰ προστρέψῃ τὸ ἐπὶ τοῦ ρυεῖθ βραχίλιου ἔκφυμα ὑλιγώτερον ἐκείνου εὐτυχῆς, παιζῶν μετὰ τῶν ἐπιθυμιῶν μου, εἶδεν τὸ ὀκνητῶρον σπινθῆρα ἐκτοξευ-

θέντα ταχύν, ἀδυσώπητον, τὴν δὲ καρδίαν μου κατὰ γράμμα ἐκρηκεῖσαν. . .

“Ἐπρεπε νὰ ὀμιλήσω, ἔπρεπε νὰ τελειώσω, ἐκαὶ πετάχονα τὸ βῆμα. Λίγνης ἡ ἀγνωστὸς ἀνελήθη, ἐγένετο ἀφροντος. Εἶχεν εἰσέλθει εἰς εἰκὴν τινα τοῦ Ἁγ. Δομνίκου, εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀνεκρητέβως. Οὕτως ἡ κατὰλληλος αὕτη εὐκρινεία ἀπολέσθη διὰ παντὸς ἔως. Εἶχον μείνει πρὸ τῆς θύρας κρημνῶς, ἀπορών. Ὡς τοῦ Ἄττος εἰπέδης μου εἶχον ριζωθῆ εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνόησα ἐπὶ μικρὸν ὅτι μετεμερρώθην εἰς δένδρον, εἰς πῖτον, εἰς ἰτίαν καὶ ἤκουσα ἐκαστὸν φωνῆς εἰρωνικῆς φωνούσας περὶ ἐμέ:

Τὰ πράσινα φύλλα σου πολὺ μᾶς ἀρέσων
Νὰ δώσῃ ὁ Κύριος ποτὲ νὰ μὴ πέσων.

“Ἄλλ’ ὄχι, ἀνεξίκακῃ οὐρανί! Δὲν ἠδύνετο νὰ με πλήξῃς διὰ τῆς τρόπου οὕτω σκληροῦ. Ἰδοὺ αὐτὴ! τὴν ἐπαναβλέπω, ἐξέρχεται τῆς οἰκίας ταύτης ὑπέρπουτε ζωηρὰ καὶ ἐλαφρὰ. Μόλις εἰσελήθησα ἐξῆλθε. Ἐν τούτοις τί ἔκαμα; ἐκαί; “Ὁ τῆς αἰφνιδίας καταπλήξεως! Μήπως ἠπατήθην εἰς τὰς πρώτας ὑποθέσεις μου; “Ὅτε κατὰ πρῶτον ἀπήνησα αὐτὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης δένδρουστειχίας τοῦ Λουξεμβούργου, δὲν ἐπέστρεφεν ἐκ συνεντεύξεως. “Ὅχι, τῆ ἀληθείᾳ δὲν ἐπέστρεφεν ἐκαῖθεν. Καί, ὅτε πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ἠπατήθη, διότι, ἰδοὺ, εἰσεργαζεται εἰς τὴν γείτονα οἰκίαν. Ἀπῆλθε εὐφραδίᾳ ἐπανερχοῦσα τὸ φῶς εἰς τὸ πνεῦμά μου. Διότι βλέπω εὐκρινῶς ἡδὲν τὸ πᾶν ἐξηγεῖται. Καθ’ ἡν στιγμὴν ἀπεντήθην, τούτο εἶναι ἀνεκρητέβωσιν, ψαλφητόν, δὲν ἐπέστρεφεν. . . ἐπιπέρετο!!!

Ἡ βεβαίωσις αὕτη ἐμερριζώθη.

Καὶ ὅμως ὡς πρὸς τί τὰ πράγματα μεταβάλλονται; ὡς πρὸς ἐμέ. . . διότι δὲν ἦμην πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἔως τότε δὲν εἶχον ἀκόμη ἀγαπήσει, ἔτρεχον πρὸς τὴν ἠδονὴν, ὑπεκρινόμεν καὶ ἠπῆτων τὸν κόσμον, ἀλλ’ ἡδὲν ἠγάπων, ἔτρεχον ὀπισθεν τῆς καρδίας μου, ἦν ἀπιστός τις μοὶ ἀφῆρπασε, ἦμην γελοῦσις τέλος, ἦμην ὁ ἀπαιτιθῆς! Ἄν ὑπέφερον, δὲν δύναιμι νὰ τὸ εἶπω, διότι τὸ ὁμολογῶ, ἡ ζήλοτυπία μὲ κατεσπᾶσαί. Δὲν ἐγνώριζον πλέον ἐμαυτόν. Πάντατὰ ἀπαράμι-

λα θέλητρα τῆς ἀγνώστου μου, ἡ ὠραιότες καὶ ἡ νεότες αὐτῆς, τὸ ἔαρ, ἡ ἐλπίς, ἡ χαρὰ αὐτῆ τῆς ψυχῆς μου ἐγένετο ἄφαντος. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ θλ τὴν ἐφρόνεον, τὸ κισθάνομαι.

Περιεπάτουν πρὸ τῆς θύρας, ἐπιηκαιοεργόμην, ἐπύρεσκον ἀλλ' ἐπίσης, ὅποια τρομερὰ βίασκανος... Τὰ λεπτὰ διεδέχοντο ἀλλήλα, αἰ ὄραι παρήρχοντο μία, δύο, τρεῖς... "Ω! ναί, ἰδοὺ τρεῖς ὥρας ἤδη εὐρίσκειται ἐκεῖ, καὶ ἐγὼ ἐδῶ! Τρεῖς ὥρας, ἀλλ' ὄχι στοιχηματίζω ὅτι παρήλθον τέσσαρες ἄς ἴδω τὸ ὠρολόγιον... Εἶναι δυνατὸν; εἴκοσι λεπτὰ! Μόνον εἴκοσι λεπτὰ ἀκόμη!

Ἐν λεπτὸν ἐπὶ πλέον καὶ ἐξέπενον.

Αἱ ὑπερερεθισθεῖσαι αἰσθήσεις μου εἶχον προσκτῆσαι ἀσυνήθη δύναμιν ἀντιλήψεως. Δὲν ζήτη τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου τούτου, ἀπλῶς παρατηρῶ αὐτό. Οὕτω πρὶν ἢ τὴν ἴδω ἀκόμη, πρὶν ἀκούσω κρότον τινα, εἰσέπνεον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου τὴν ἡδεῖαν εὐωδείαν, ἣν εἶχον ἤδη αἰσθανθῆ ἀκολουθῶν αὐτήν! Ἡσθάνομην ἡχοῦσαν ὡς θωπιάν εἰς τὰ ὄτῃ μου τὸν θόρυβον τῆς μεταξίνης αὐτῆς ἐσθῆτος...

Ἐπὶ τῇ θέξ αὐτῆς ἡ ὄργη μου αἴφνης κατηνύσθη καὶ ἡ χαρὰ εἰσῆλθεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Οὕτω κατὰ ὠραίαν ἐαρινὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ ἐξοχὴ εὐρίσκειται χλοάζουσα καὶ ἀνοῦσα, ἀν νέφος αἴφνης καλύψει τὸ πρόσωπον τοῦ ἡλίου, ἀμέσως ἡ λάμψις τῶν ἀνθῶν ὡχρῆ, ἡ σκιά τοῦ νέφους καλύπτει πενθίμως τὴν φύσιν, τὰ δὲ πτηνὰ ἐκπεπληγμένα διακόπτουσι τὸ κελὰδιμά των. Ἐν τούτοις τὸ νέφος παρέρχεται, τὰ δὲ ἄκρα τοῦ σπινθηρίζοντος κύκλου φαίνονται φωτεβόλα τῇ αὐτῇ στιγμῇ, τὸ πᾶν ἀναγεννᾶται, τὸ πᾶν λάμπει, τὸ πᾶν ἀναπνέει, τὰ δὲ πτηνὰ ἀρχίζουσι τὸ ἠδὺ αὐτῶν κελὰδιμα...

Ἐν τούτοις ἡ ἀγνωστός μοι ἐπανέλαβε τὴν πορείαν.

— Μὲ εἶδε; διηρωτώμην τρέχων ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς. Τὸ νομίζω, διότι πολλάκις ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐμέ. Ἴσως εἶναι παρωργισμένη, διότι τὴν κατεδίωκον καὶ πράγματι τίτι δικαιώματι ἠκολούθουν αὐτῇ; Μὲ εἶχεν ἐν-

θαφρῶναι δι' ἐκασθῆποτε λέξεως, χειρονομίας ἢ νεύματος; Ἀλλοίμενον! ὄχι τι βλέπω; Ἀλλὰ βραδύνει τὸ βῆμα... Εἶναι ὄρα γε πρόκλησις; Καλῶς ἰδοὺ δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ πλέον νὰ προχωρήσω. Πόσον ἀνόητος εἶμαι! Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ μοι ἐπιλήσῃ ἐκείνη τρωτή; Θάρρος! Θλ ἔχω, ναί, ἔχω...

Γρέχω, περιφθλνω, τὸ ἄκρον τοῦ ἐπωμίου τῆς ἐγγίξει τὸ ἔνδυμά μου ἔχω πλεῖσθ' ὅσα νὰ τῇ εἶπω, ἀνοίγω τὸ στόμα μου... καὶ οὔτε λέξιν, ἀδύνατος καρδία, οὔτε λέξιν, πτωχὲ ἐραστὰ, οὔτε λέξιν εὐρίσκω! Διέρχομαι ταχέως πρὸ αὐτῆς, ἵνα ἀπαλλαγῶ τῆς παρούσης θέσεώς μου. Τί νὰ πράξω ἐν τούτοις; Ἐὰν τὴν ἀπήγαγον... Οὐδὲν τούτου ἀπλούστατον ἀμαζὰ τις εὐρίσκειται ἐκεῖ, λαμβάνω τὴν βασιλισσαν τῆς καρδίας μου εἰς τοὺς βραχίονας, τὴν φέρω εἰς τὴν ἀμαξίαν, καὶ ὁ ἀμαξιηλάτης φεύγει... Ἀναποφεύκτως εἰμι παράφρων. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαχθῇ γυνὴ ἐκ τοῦ μέσου τῶν Παρισίων, ἐν μέσῃ ἰδῶ, τῇ δεκάτῃ ὥρᾳ μετὰ μεσημβρίαν! "Ὀχι, πρέπει νὰ κατανηκῶ τὴν περιέργον καὶ ἀκατανόητον ταύτην δειλίαν, ἣτις δὲν μοι εἶναι φυσική, ἵνα πράξω δὲ τοῦτο ἐν μόνον μέσον ὑπῆρχε.

Στρέφομαι λοιπὸν, ἐπιστρέφω ἐπὶ τὰ βήματά μου, καί, χωρὶς νὰ δῶσω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καιρὸν νὰ σκεφθῶ, ἡ ἰδὸς ἦν ἔρημος, γονυπετῶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Ἐβάλε κραυγὴν καὶ ὄλωσ τρέμουσα ἠναγκάσθη νὰ στριγθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ τρόμος τῆς μοι ἀπεδίδει τὸν λόγον, ἔπρεπε νὰ τὴν καθισουχάσω. Ὁμίλησα, ὠμίλησα τέλος ἤμην εὐγλωττος, ὁ ἡσθάνομην συνήρχετο βαθμιαίως, μὲ ἤκουε καὶ δὲν μ' ἔβλεπε μὲ ἐλέμμη παρωργισμένον, εἰμι βέβαιος. Τότε τὴν παρεκάλεσα νὰ μοι παραχωρήσῃ μίαν μεγίστην χάριν.

"Ὡ τῆς εὐτυχίας! Ἐμελλε νὰ ὑποχωρήσῃ, ὑπεχώρει. Ὑψωσε τὸν πέπλον ἀνευ βίας, γελῶσα... Δὲν εἶδον τὸν γέλωτα τοῦτον, ἀλλὰ τὸν ἤκουσα, διότι εἶχον κλείσει τοὺς ὄφθαλμούς, κατὰστῆ ὡχρότατος, καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἀπέθνησκον. Ὅτε ἀνεωξά πάλιν τοὺς ὄφθαλμούς... λῆρος τῆς φαντασίας μου! Ἡ αὐ-

γή μου, τὸ ἔαρ μου, τὸ ὄνειρον, ὁ ἔρωσ μου εἶχε τοὐλάχιστον... ἐξήκωντα ἔτη ἐπὶ τῆς γλῶσσας του.

ALEXIS BOUBIER

Ο ΕΡΥΘΡΟΥΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

Μοθιστορία

μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΑΝΘΟΦΟΡΟΣ ΚΥΡΙΑ

Α΄.

ΕΙΣ ΕΡΥΘΡΟΥΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

Πρωῖαν τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου, κατὰπιπτούσης τῆς χειμερινῆς ἐκείνης ψυχῆς μικρῆς καὶ πατωδῶς; βραχῆς, ἐπικρατούσης τοῦ δρυμυτάτου ἐκείνου ψυχῆς ὅπερ διατρύπῃ τὸ δερμα καὶ πήγνυσι τὰ ἔσπῃ, αἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἐδυσκολεύοντο νὰ συγκρατήσωσι τὸ πλῆθος τῶν περιέργων τὸ συνωστίζομενον ἐπὶ τῶν ἰξωδῶν καὶ ὀλισθηρῶν βαθμίδων τῆς Μόρνης.

Κατάβρεχται, τρέμντες ἐκ τοῦ ψυχῆς, συγκρούοντες, τοὺς ὀδόντας, φουσῶντες, τοὺς ἑαυτῶν δακτύλους, αἱ ἀνθρωπι συνωθούτο ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ πένθημον οἰκοδόμημα τῆς κρηπίδος τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου.

Καίτοι συνωθούμενοι, αἱ φλύκραι διηγούντο ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν πρωῖαν ναῦται εἶχον ἀνασύρει, ὑπὸ τὴν γέφυραν τῆς Ὀμοιοῖας, τὸ πτωμα γυναικὸς ἡλικίας εἴκοσι πέντε μέχρι τριακῶντα ἔτων περιβεβλημένης ἐρυθροῦν μανδύαν

Τοῦτο δὲ συνέβαινε κατὰ τὴν πρωῖνὴν ὥραν, καὶ ἦν οἱ ἐργάται μεταδιδόνουσιν εἰς τὸ Ἔργοστάσιον, καὶ καὶ ἦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ πλῆθος ἠΐξανε. Αἴφνης αἱ εἰσελθόντες εἰς τὸ ἀπαίσιον οἰκοδόμημα ἐξεβλήθησαν, αἱ δὲ πράκτορες ἀπώθησαν τοὺς ἐκτὸς ἀναμένοντας καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐνώπιον τῶν ἐκστατικῶν περιέργων.

Τὰ ἐκ τοῦ ψυχῆς ἐρυθρῶ πρόσωπα τῶν μικρῶν ἐργατῶν ἐξετάθησαν, αἱ ἀνθρωπι ἐβλασφήμουν, ἀλλ' αἱ ὅμοιοι, ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν πράκτορων, συνηρούθησαν ἀγῆς κατὰ μῆκος τῶν κρηλίδων τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου. Ἐκεῖ δὲ αἱ μὴ δυναθέντες ἵνα εἰσέλθωσι περιέργοι, περικυκλοῦντες τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τοῦ πενθίμου οἰκήματος ἠρώτων αὐτοὺς περὶ τῶν ὄσων εἶχον ἰδεῖ... Εἷς δ' ἐκ τῶν εὐτυχησάντων ἵνα ἴδῃ διηγέτο:

— Εἶναι νέα τις γυνὴ τριακοντούτης θαυμασίως ὠραία, λευκὴ ὡς μάρμαρον καὶ φαίνεται κοιμωμένη μειδιῶσα, δὲν φέρει δ' ἔχνη πληγῶν οὐδὲ τραυμάτων· δέον νὰ ὑπῆρχε πλουσία, δότι ἡ ἔσω ἐνδυμασία αὐτῆς ἐστὶν ἀρίστης ποιότητος... Μικρὰ δὲ τις ἐργάτις ἀνεγνώρισεν αὐτήν...

Ἦκουον ἀπλήστως, καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ καταλαλαὶ ἐπανήρξαντο· εἶναι δ' ἀνωφελὲς νὰ ἐκθέσωμεν ὅποσα ἐλέγησαν ψεύδη καὶ ἀνοησίαν. Ὅπως φθάσωμεν τάχιον εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Τῇ αὐτῇ πρωῖᾳ τὸ πτωμα γυναικὸς τριακοντούτιδος εἶχεν εὐρεθῆ ὑπὸ τῶν διερχομένων, ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς κρηπίδος τοῦ Κερκαμικοῦ, ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῆς γεφύρας τῆς Ὀμοιοῖας. Ἡ γυνὴ αὕτη νεκρὰ καὶ ψυχρὰ ἤδη, καθ' ἣν ὥραν εἶδον αὐτήν, οὐδὲν ἔχνος παρακίσεως ἔφερον, ἦτο δὲ περιβεβλημένη ἐρυθροῦν μετὰξινον μανδύαν, καὶ μία τῶν χειρῶν αὐτῆς μετὰ χειροκτίου ἐκράτει σφιγκτὰ ὄγκωδῃ ἀνοθεσμην ἐξ ἰων τῆς Πάρμης... Ἐφρε δ' ἐπὶ τῶν ὄτων καὶ τῶν δακτύλων ἀδύμντας μεγάλῃς ἀξίας.

Ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια εἶχεν ἀπιστήσῃ τὴν ἰδέαν ἐγγλήματός τινος καὶ ὁ ἀστυνόμος προσκληθεὶς κατεσπευσμένως εἶχεν ἀποδώσει τὸν θάνατον εἰς αὐτοκτονίαν.

Μὴ εὐρεθέντος ἐπὶ τῆς δυστυχίης ἐγγράφου τινὸς δυναμένου νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος αὐτῆς, μετήνεγκον αὐτὴν εἰς Μόργην. Ἐκεῖ δὲ ὑπερήρκως, ἐξίσια, ὡς κεινωμένη ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ λίθου, ὁ γυμνὸς ἐκεῖνος θλιπτός, ἔφερε τὴν λαμπιδόνα τῆς γλυφῆς τοῦ Ἰωάννου Γουζών . . .

Ἦτο δ' εἰκὼν λίαν παρὰδόξος καὶ ἰδιόρυσος ἵνα προσέβλη τὴν φωνητικὴν τῶν ἰδόντων αὐτὴν. Ἡ κεφαλὴ κλίνουσα ὕψιστον ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ξανθῆς κόμης αὐτῆς, ἐφαίνετο μειδιῶσα πρὸς ἀόρατόν τι ὄν. Περὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς πλάσμα, ὅπερ ἐφαίνετο καθυδρὸν . . . αἱ πένθιμοι πλάκες! . . . Ὑπεράνω, — πλάσιν τῶν εἰδελθῶν μοναχικῶν ἀποφοριῶν, — ἐκρίμνυτο ἡ στίλβουσα μέταξά τοῦ ἐρυθροῦ μανδύου, τὸ ριπίδιον, ἡ ἐξ ἴων ὑγκώδης ἀνθιδέσμα, μεταξὺ περιπέδια κεκεντημένα περὶ τοὺς ἀστραγάλους, ἐρυθρόχροα ὑπεδήματα, ἅπερ ἀμφοτέρω ἡδύναντο νὰ κρατηθῶσιν ἐντὸς δρακῶδος χειρὸς, τὰ ἐπιμήκη χειρῶν ἦσαν λεπτοφυέστατα (ἐφαίνετο εἰσέπει τὸ ὑδροβαρὺς ἴχνος αὐτῶν ἐκτεινόμενον ὡς ψέλλιον ἐπὶ τῶν λευκῶν βραχιόνων τῆς νεκρῆς) καὶ τὸ ἐκ λεπτοῦ λινοῦ ὑφάσματος ὑπομίμισον κεκεντημένον καὶ δεδιπλωμένον.

Περβολαὶ ἀπόκρυφα! . . . κἀτωθεὶ ὁ θάλαστος! . . .

Εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ ὑποκώφου ἕργῆς βλεπόντες τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο σῶμα ἀνιδῶς ἐκτεινόμενον εἰς ἀπάντων τὰ ὄμματα.

Μόλις ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ἡ δυστυχὴς ὑπῆρχεν ἐκτεινόμενη, ὅτε νεανίας τις δεικνυκῶς περὶ τοῦ ἐνδεδυμένου ὡς ἐργῆς, ἀρχιθεῖσα μέγχι τοῦ δρυοβάτου, ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἀνκρηζούσα :

— Ἐκεῖνη! . . . ἐκεῖνη! . . .

Κατέστη ἀναίσθητος. Μετήνεγκον αὐτὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φύλακος, εὐρακι τὰ μακρὰ πράσινα παραπετάσματα ἐπὶ τῶν θαλαμῶν τῶν παραθύρων, καὶ ἀφοῦ εἰ πράκτορες ἐξεκένωσαν τὴν αἴθουσαν, ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.

Περθάλψεις τινὲς ἀνεζωογονήσαν τὴν νεάνίδα.

Συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν ἀνεγνώρισε τὸ μέρος

εἰς ὃ εὐρίσκατο, ἤγειρε μετὰ ζωρότητος τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἐκυτῆς ὀφθαλμῶν καὶ ἐξέβαλε λυγμούς. Ὁ δὲ φύλαξ ἰδὼν αὐτὴν ἀνκρηζούσιν ὀλοσχερῶς, τὴν ἤρῳτεν προσκινῶς :

— Τέκνον μου, ἀνεγνώρισατε τὴν φωνητικὴν ταύτην ;

Ἡ νεανίς ἐσπόγγετο τοὺς ἐκυτῆς ὀφθαλμούς. παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν περὶ αὐτῆς, ἐράνη δὲ στήζουσα ἐπὶ τινὰ λεπτὰ, ἔπειτα δὲ, ὡς λαμβάνουσα ἀπόφασιν τινὰ, εἶπεν :

— Οὐχί, κύριε, οὐχί! ἀγνώσθαι αὐτὴν.

— Τί λέγετε, εἶπεν ὁ φύλαξ ἐκπληκτός, ἀγνώστε τὴν φωνητικὴν ταύτην . . . τί λοιπὸν σημαίνει ὅτι εἶπατε ἄμα εἶδατε τὸ πτώμα ; Ἐκεῖνη! ἐκεῖνη!

Ἡ νεανίς δὲν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ φύλαξ ἐπανέλαθεν :

— Ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσητε . . .

— Λέγω πρὸς ὑμᾶς ὅτι ἀγνώσθαι τὴν φωνητικὴν ταύτην ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀπέλθω ὅπως μεταξὺ εἰς τὴν ἐργασίαν μου.

Ὁ φύλαξ ἐπιμήσατο νεῦμα πρὸς πράκτορα, ὅστις ἀνεγώρῃσεν ἀμέσως, καὶ εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα :

— Τέκνον μου, δὲν δύνασθε ν' ἀπέλθητε . . . καθήσατε . . . θ' ἀπαντήσητε εἰς τὸν κ. ἀστυνόμον.

Ἡ νεανίς κατέστη πελιδνή, οἱ χρακατῆρες αὐτῆς συνεστῆλθον, ἀλλὰ δισταζομένη ἔπι, εἶπε μετὰ πρᾶξις φωνῆς :

— Θ' ἀναιμείνω.

Καὶ ἐκλήθει κατεβιάσασα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνέμεινε, ἀπερνούουσα τὸ βλέμμα τοῦ φύλακος καὶ τῶν πρακτόρων, αἵτινες ἔνευσαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὀλίγκρος ἡμίσεια ὥρα παρήλθεν ἐν σιγῇ. δὲν ἤκούετο δὲ εἰμὴ ὁ μεμακρυσμένος κρότος τῆς ἀπαισίας ἀντηχίσεως τῶν ρευστῶν τῆς αἰθούσης τῆς ἐκθίσεως. Τέλος κατέφθασεν ὁ ἀστυνόμενος, ὅστις, ἀφοῦ συνωμίλησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ φύλακος, παρεκάλει τὸν τελευταῖον ταύτην νὰ μὴν παρ' αὐτῷ, ἀπέπεμψε τοὺς πράκτορας, καὶ ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν νεάνίδα, ἦς τὸ

βλέμμα δὲν εἶχεν ἐγερωθῆ, εἰμὴ κατὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ καὶ ἀμέσως κατεβιάσθη, εἶπεν ἡρῆμα :

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ μοὶ εἰπῆτε τὸ ὄνομα :

(Ἀκολουθεῖ?)

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

NORMANΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

ΧΡΗΣΤΟΥ Θ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΟΥ

Μία μόνον γέφυρα ὑπῆρχεν ἀλλοτε ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Μανρεβίλλης· μικρά τις γέφυρα ἀτέχνως κατεσκευασμένη, συγκεκροτημένη δὲ ἐκ τριῶν μεγάλων ὀγκῶν ἀκατεργάστου λίθου ἐρειδομένων ἐπὶ δύο χαμηλῶν βάθρων μόλις ἐξωμισμένων.

Ἡ κλονιζομένη αὕτη γέφυρα ἄνευ τινὸς ἐρείσματος δὲν ἐφαίνετο παρέχουσα τὴν ποθητὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μέσον διαβάσεως εἰς τὸ «Ἠέρισμα». Ὅπως ὀνομάζεται μικρά τις σκιερὰ ἀτραπὸς, ἦτις βλίνει πασαλεύρως τῷ ποταμῷ καταλήγουσα ἀπέραντι τῆς νήσου τῆς κειμένης ὑπεράνω τοῦ μύλου τοῦ κῆρ Σολομῶντος. Ἡ νήσος αὕτη εἶναι στενὴ γλῶσσα γῆς κεκαλυμμένη διὰ δένδρων ὅπου ἄλλοις δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ φυλλώματα, χλόην καὶ σκιερὰν ὄρεον. Μαχωρῆζει τὸν ποταμὸν εἰς δύο ἐπὶ μῆκους μέτρων τινῶν καὶ ἀπολήγει ὡς ἔρξατο εἰς ὄχθην οὕτως ἐξαφανιζομένην

ὑπὸ τὴν σκιάν, ὥστε μόλις αἱ μεσημβριναὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δύνανται νὰ εἰσδῶσιν ἀναμέσον τῶν καλῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐνδῶν χορτῶν.

Ἡ θέσις αὕτη ἂν καὶ ἦγε θελατικὸν ἐνδιαίτημα ἐντοσοῦτῳ ἐπὶ πολὺ εὖχε κακὴν γῆμην ἐν Μανρεβίλλῃ, καὶ ὁ μονήρης οἰκισκός, τὸν ὅπολον μόλις διακρίρει τις ὑπὸ τὰς κερκίδας, διετέλει ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκατοίκητος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ κῆρ Γιάννης ἐθεωρετο ὡς θησαυρίζων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε οὔτε γορεῖς οὔτε ἄλλοις συγγενεῖς ἐν Μανρεβίλλῃ, ἕκαστος ἐν τῷ χωρίῳ τομιζῶν ἑαυτὸν ἔχοντα δεκαλωμὴ ἐπὶ τῆς κληρονομίας του, ἤρχισε νὰ τὴν ἀναζητῆ ὑπὸ τοῦς θάμνους, ὅπου ὑπέθετεν ὅτι εἶχεν αὐτὴν κεινομένην.

Οἱ θησαυροθηραὶ ἐσύχραζον λαθραίως εἰς τὴν νήσον· ἀλλὰ μύλον ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης Θωμᾶς Μεχίος ἀπηγόρευσε ρητῶς πᾶσαν εἰσοδὸν εἰς τὰ κτήματά του, ἐν τούτοις, βαρυνθέντες παρητήθησαν τῶν ἀκάρτων τούτων ἀναζητήσεων, περιβισμένοι ὄντες, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ ἰδίου κῆρ Γιάννη, τοῦ ὅπολου πλέον ἢ ἅπαξ εἶχον παρατηρήσει τὸ φάσμα ὑπὸθεν τῶν αἰγείρων περικεκαλυμμένων ἐντὸς λευκοῦ καψιδρωτίου. Ὅτῳ φηλατομένη ὑπὸ τοῦ θανάτου ἡ νήσος ἐγκυτελείσθη χέρσος καὶ μονήρης. Καθ' ἕκαστον ὄρος τὰ δένδρα ἐπέχεον πεκνοτέραν σκιάν εἰς τὴν ἀκατοίκητον καλύβην, ἦτις κατέρρει, ἐνῶ τὰ πτηνὰ ἐνεφώλεον ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς κεκαλυμμένην ὑπὸ βρύων καὶ ἐκελράνιων ἀλλεπαλλήλως τὰ ἡδέα αὐτῶν ἐρωτικῶν ἄσματα ὑπὸ τὰς ἀμυδρὰς διαγείας τοῦ Νορμανδικοῦ θέρου.

Ὅτως ἡμέραν τιὰ οἱ κάτοικοι τῆς Μανρεβίλλης λίαν ἐξεπλάγησαν μαθόντες

τες, ότι γυνή τις ἀποκατέστη μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς εἰς τὸν οἰκίσκον, εἰς ὃν εἶχε κατοικήσει τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπὸ πρωῒας.

Ὁ κῆρ Θωμᾶς Μεχίτος, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν καπροσύριγγά του ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του (ὥραλας Ἀθίνας οἰκίας κειμένης πλησίον τῆς γεφύρας), ἐγέλα ἐξ ὄλης καρδίας βλέπων τοὺς ἀέρρους τοῦ χωρίου διευθυνομένους πρὸς τὴν νῆσον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῶν ἀδομένων· συνωφρυνώθη ὁμως ὅτε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὄμιλου ἤκουσε τὰ μεταξὺ τῶν ἀνταλλογέτα σχόλια.

Μεταξὺ δ' ὄλων τούτων διεκρίνετο ἡ γέλτων αὐτοῦ Λαύρα διὰ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν λεγομένων της. Κατ' αὐτὴν ἡ ξένη αὐτῆ εἶχε ἐπιδερμίδα κίτρινόχρου, ὀφθαλμοὺς μέλανας, οἰτίνας ἐφαίνοντο ἀνήκοτες εἰς ἄλλο κόσμον, καὶ ἐνώτια τοιοῦτου μεγέθους, παρόμοια τῶν ὀπῶων οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ ἐν τῇ χῶρᾳ· ἔπειτα ἔφερε τὴν λάγνηρόν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ, ὡς χριστιανή, νὰ κρατῆ αὐτὴν διὰ τῆς χειρός· τὸ δὲ τέκνον αὐτῆς εἶχεν ἴθος πιθήκου...

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἐνοικήτωρ μου διέκοψεν ὁ κῆρ Θωμᾶς βλοσυρῶς παρατηρῶν τὴν Λαύραν.

— Καὶ τὸ τέκνον της εἶναι πιθήκος, ἐπανέλαβεν ἡ Λαύρα.

— Θωμᾶ, εἰσεῖθε παρενθὺς, εἶπεν ὁ κῆρ Μεχίτος εἰς τὸν υἱόν του ἐπιτρέποντα ἐκ τῆς σχολῆς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ μετὰ μεγάλης περιεργείας ἀκούσαντος τῆς ἀλλοκότου συνομιλίας ταύτης.

Ὁ νεαρὸς Θωμᾶς Μεχίτος ἦτο παιδίον νευρῶδες, ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς φαιούς, ὀξυδέρκειαν καὶ μικρὰν τινα ἀνεπτυγμένην φροσιγνωμίαν. Ὑπέκων εἰς τὴν

διαταγὴν τοῦ πατρός του εἰσηλθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀ.λ.λ' ἐξῆλθε ταύτης δι' ἐτέρας θύρας καὶ περικάμψας ἐβάδισε κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ὅτε δὲ ἔφθασε κατέναντι τῆς νῆσου εἶρε πληθὺν ἀγριοπαίδων ἐξ ἐκατέρων τῶν γέλων, παρατηρούντων μετὰ περιέργου βλέμματος τὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην ἐν εἰδει γεφύρας ἐρριμμένην σανίδα, ἀ.λ.λ.α μὴ το.λμῶντων νὰ ρυθοκινδυνεύσωσι ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ Θωμᾶς διήρῳξε μεταξὺ τῶν παιδῶν δρόμον, διῆλθε τὴν κινήτην γέφυραν μετ' εὐτολμίας ἐμπείρου ἀνδρός καὶ διέβη εἰς τὴν νῆσον.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ μικρὸς ὄμιλος παρηκολούθησεν αὐτόν, καὶ μετὰ δυνατῶν κραυγῶν καὶ καρχασμῶν διεσκορπίσθη ἐν τῇ μοναξίᾳ, μέχρις οὗ ἔφθασε πρὸ τῆς καλῆθης. Ἡ πτωχικὴ κατοικία κλωσμένη ἐν τῇ σκῇ καὶ τῇ υγρασίᾳ, ἐφαίνετο πλέον ὅτι ὑπῆρχεν ἐγκαταλειμμένη. Ὁ Θωμᾶς περιῆλθεν αὐτῇ, ἀ.λ.λ' οὔτε ἐν τῷ πλήρει ἀκανθῶν καὶ κινδῶν κήπῳ, οὔτε ἀ.λ.λ.αχού ἀπῆρτησε τὴν κίτρινόχρου καὶ μεγάλα ἐνώτια γέρονσαν ξένην τὴν κομίζουσαν τὴν εαυτῆς λάγνηρον διὰ τρόπου οὕτως ἄλιγον χριστιανικοῦ. Εἶδε δὲ μόνον καθήμενον ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας μικρόν τι λεπτοφρὸν πλάσμα μελάρχρον, μετ' ὀφθαλμῶν γαργάτου καὶ ἀφθόνου μελαίνης κόμης, τοῦ ὁποῦ ἡ ὠχρὰ φροσιγνωμία ἦτο ἐκφραστικωτέρα παρ' ὅσον ἐπεδέχετο ἡ πενταετής ἡ ἑξαετής ἡλικία, ἣν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε. Ἐφόρει δὲ τὸ παιδίον τοῦτο ρακώδη μαύρην ἐσθίτην κεκετημένην εἰς τὰ ἄκρα δι' ἐρυθρὰς παρυφῆς, ἥτις ἀ.λ.λ.ως θὰ εἶχεν ἰδίαν καλλιτέρας ἡμέρας. Ὅτε ὁ Θωμᾶς παρακολούθησεν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ

ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του, τὸ παιδίον ἔτρωγε ἀραιὸν καὶ ἀπαχὲς ρόφημα ἐντὸς ξυλλογίου πινακίου.

«Εἶτε μίαν μικρὰ κόρη» εἶπεν ὁ Θωμᾶς, σταθεὶς πρὸ αὐτῆς περιεσκεμμένος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΦΡΕΝΑΠΑΘΘΕΙΑ ΚΟΡΗ.

Ἀπὸ τοὺς μεγάλους
τοὺς χοροὺς τοὺς μπάλους,
σ' ἔρημο κελί,

Κάθεται κρὶ μένη
ἡ δυστυχισμένη
σάν δειλὸ πουλί.

Μέρα νύχτα κλαίγει
θρηνηθεὶ καὶ λέγει,
πάντα μοναχὴ!

Πάντα μὲ γελοῦσες
δὲν μὲ ἀγαποῦσες
ἄπιστη ψυχῇ.

Ὡς νὰ μὲ πλανέσης
νὰ μὲ ἀπολέσης
ἔρουν ποταμῶς,

Στὰ γλυκὰ τὰ λόγια
καὶ στὰ μυρολόγια
μαῦρος στεναγμῶς.

Μ' ἔλεγες ψυχῇ μου
εἶσαι ἡ ζωὴ μου
εἶσαι ἡ αὐγὴ,

Ποῦ στιγμήν ἂν λείψῃ
σκῆτος θὰ καλύψῃ
Θάνατος τὴν γῆ.

Ἄνοιξε τὰ χεῖλη
δρροσὲρ τριφύλλι
τῆς πῶς μὲ πονεῖς,

Μὴ μὲ ἀπελπίζεις
μὴ μὲ βασανίζεις
μὴ μὲ τυραννεῖς.

Κι' ἂν σὲ ἀπατήσω
ἢ σὲ λησμονήσω,
ἢ σὲ ἀρνηθῶ,

Ὅρα νὰ μὴ ζήσω
αἵματα νὰ φτύσω
καὶ νὰ μαραθῶ.

Τώρα ἔμωσ ἄλλη
πλοῦσια μεγάλη
ἔχει ταῖς τιμαῖς,

Καὶ ἐγὼ τὸ θῆμα
μήτε ἕνα μνημα
εἰς ταῖς ἐρημιαῖς.

Τώρα τὰ κοράκια
νεκροσεντονάκια.
Θάχω στὸ βουνοῦ,

Καὶ τὴν τιμωρία
γὰ τὴν ἀτιμία
εἰς τὸν οὐρανόν.

Τίς θ' ἀποφασίσῃ
πὰ νὰ θεωρήσῃ
ἐρημὴ πτωχὴ;

Δὲν μὲ ἀγαποῦσες
κι' ὅταν μὲ φιλοῦσες,
ἄπιστη ψυχῇ.

Στάθηκα σιμάτης
κ' είδα τὰ μαλλιά της
σκάρπια νά φιλή.

Κι' ἔσο τὰ φιλοῦσε
τόσο ἐγελοῦσε
ἔμεινε τρελλή.

Ἐν τῷ Πέραν Μάιος 1887

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΠΕΛΩΝΗΣ.

ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Ρόδον! Ρόδον! ἡ σὴ γλώσσα
ἔρωτος φωνὴν ἐμφαίνει,
καὶ τὸ κάλλος σου σημαίνει
τὴν χαρὰν καὶ ἡδονήν.

Ὅλον εἶσαι ἀθωότης!
Κι' ἔταν ἦσαι κεκλεισμένον
ὁμοιάζεις τὴν παρθένον
τὴν ἀθῶν καὶ σεμνήν.

Δίδεις τὴν ζωὴν ἐς τὴν φύσιν
ἀνοικτὰ τὰ πέταλά σου
ὅταν ἔχης, καὶ σιμά σου
πάντα νέον προκαλεῖς.

Ὅπως ἐρυθρὸν ἂν θάλλης
ἔρωτα θερμὸν ἐμπνέεις
εἰς τὰ στηθὴ καὶ ἐκπνέεις
ἂν ἀναίσθητον καλεῖς.

Νέον ρόδον, κάλεσόν με
μὲ τὴν γλώσσάν σου τὴν θεῖαν
κ' ἐμπνευσόν μου τὴν καρδίαν
μ' ἔρωτας τοὺς προσφιλεῖς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ἘΡΩΤΟΣ.

Σὲ μυρωμένα λούλουδα ὁ ἔρωτας μιά μέρα
Κοιμούντανε κι' ἀνέπνεε τὸν ὄροσερὸ ἀγέρα.

Κοιμούντανε κ' ἐγέλαε γιὰ τὰ πικρὰ φαρμάκια,
Ποῦ πότισε τῆς ὠμορφῆς καὶ τὰ παλληκιστὰ
[κίαι.

Καὶ ἔβλεπε στὸν ἔπνο του καὶ νεκρὸν καὶ νεκρὸν
[συνάμα
Νὰ πέφτουνε στὰ πόδια του, καὶ μὲ θλιμμένον
[κλάμμα

Νὰ λέγουνε «λυπήσου μας. Ἄχ! ἔρωτα λυ-
[πήσου
Τῆς νεότητες π' ἀφάνισες, τῆς πίκρας μας
[θυμῆσου.»

Στὰ χεῖλια ὅμως τὰ γλυκὰ ἐκείνου περπα-
[τοῦσε
Πικρότατο χαμόγελο καὶ ὄλο, ἄχ! γελοῦσε.

Καὶ νά! ἐκεῖ στὸ ὄνειρο μιά μέλισσα τιμι-
[πάει
Τὸ χέρι του κ' εὐθὺς μ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα ξυ-
[πνάει.

Σηκώνεται μὲ κλάμματα καὶ στῆς μητέρας
[τρέχει
Νὰ πῆ αὐτὸ ποῦ ἔπαθε, νὰ πῆ τὸν πόνο π'
[ἔχει.

«Μητέρα» λέγει «κύταξε» καὶ τὴν πληγὴ τῆς
[δείχτει
«Μιά μέλισσα μὲ τσίμπησε. Ἄχ! τί φω-
[τῆς ποῦ ρίχτει!

«Ποῦ μητέρα. Σώσέ με! Λιπήσου τὸν υἱὸ
[σου!]

Ἐκείνη ἔρωτος «ἂν πονῆ τὸ χέρι τὸ δικό σου»
Τοῦ λέγει «ποῦ μιά μέλισσα σ' ἐτσίμπησε λι-
[γάκι,

Ἦὰ στήθια ποῦ ἐπότισες μὲ τὸ πικρὸ φαρμάκι
[βάζει
Ἦέσο ποιεῖν;» Ἐκείνος δὲ τὰ φρέδια κατε-
[βάζει

Στοὺς λόγους τῆς μητέρας του καὶ μὲ θυμὸ
[τῆς κραῖει:

«Μητέρα δὲν με γιάτρεψες; Καλά! Θὰ διῆς
[κ' ἐμένα
Θὰ κάμω νὰ πονέσουνε τὰ στήθια σου κ'
[ἔσένα.

Ναί! δὲν θ' ἀφήσω ἦσυχη ποτὲ καμμιά καρ-
[δία
Κ' ἐγὼ ἀπὸ τῆς σήμερα θὰ λέγωμ' Ἄσπλα-
[χνία.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΑΠΕΛΛΑΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τὰ βιβλία ὁμοιάζουσι τὸ πῦρ· παρὰ
τοῦ γείτονός μας λαμβάνομεν τὸ πῦρ, ἀ-
νάπτομεν αὐτὸ παρ' ἡμῖν τὸ μεταδίδο-
μεν εἰς ἄλλους, καὶ ἀνήκει εἰς πάντας.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ.

Ὁ ἔρωτος ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς τὰ μεγάλα
ἔργα καὶ ὁ ἔρωτος κωλύει ἡμᾶς τοῦ νὰ
ἐκτελέσωμεν.

Α. ΔΟΥΜΑΣ υἱός.

**

Ἡ διοίκησις τῶν Ἰησονητῶν σπανίως
ἔφερε καλὰς καρπούς· ἀτομικῶς μὲν
εἰσιν ἀξιότιμοι, ἐν σώματι ὅμως ἐπικιν-
δυνοὶ.

ΠΡΙΓΚΗΠΗΣΣΑ ΠΑΔΑΤΙΝΗ.

**

Δέχου τὰς σκέψεις σου ὡς ξένους καὶ
μεταχειρίζου τὰς ἐπιθυμίας σου, ὡς
παιδιά.

ΣΙΝΙΚΟΝ.

**

Ἐν τῇ πολιτικῇ ἢ μὴδὲν ἢ πολλὰ
συγχρόνως πράττειν· δις δύο συστήμα-
τα ἐναντία μὲν εἰς ταῦτα δὲ ἀποτελέσμα-
τα φέροντα.

Γ. Μ. ΒΑΛΤΟΥΡ.

**

Ὁ κιδνός εἶναι ἡ Λυδία λίθος τῶν
χαρακτήρων. Πᾶς τις ἀγροεῖ ἑαυτὸν,
ἐνὸσφ δὲν ὑποστῆ τὴν δοκιμὴν ταύτην.

Γ. Μ. ΒΑΛΤΟΥΡ.

**

Οἱ ὑποκρινομένοι τὸν χῶλον ἀπο-
στρέφονται τὴν οἰκίαν.

ΛΑΦΟΝΤΕΝ,

**

Τὰ χρήματά εἰσι τὸ κιδνηλόν νόμι-
σμα τῆς εὐτυχίας.

Ε. Ζ. ΚΟΝΚΟΥΡ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐσχάτως σπουδαιοτάτη ἐγένετο καὶ πάλιν συζήτησις ἐν τῇ ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων περὶ τῆς πνευματικῆς κατὰ πονήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας πάσχουσι πλεῖστοι τῶν μαθητῶν ἀμυροτέρων τῶν φύλων ἐν Γαλλίᾳ, αἵτιον δὲ τούτου οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ τὰ ἐκ μαθημάτων γέμοντα προγράμματα. Οἱ δὲ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ 1000 καθιστάμενοι ἀνίκανοι ἀνέρχονται εἰς 460. Ἐπὶ δὲ 1000 ἀπολυομένων ἐκ τῶν σχολῶν οἱ ἀνίκανοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀνέρχονται εἰς 575.

Ἐκ τῶν παρατηρήσεων δὲ διακεκαυμένων Γάλλων ἱατρῶν κατεδείχθη, ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν νέων τούτων ὑπόκειται εἰς μυωπίαν, εἰς δυσπεψίαν, εἰς φθίσην εἰς ἐξάντλησιν τῶν νεύρων, οὐχὶ δὲ καὶ πολὺ σπανίως εἰς βραδύνοιαν. Ἐπίσης δὲ ἀξία παρατηρήσεως εἶναι καὶ ἡ πρὸς σπουδὴν καὶ μάθησιν ὁρμὴ τῶν κορασιῶν τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, (διότι σχεδὸν παντοῦ μόνον ἐκ τῶν τάξεων τούτων γίνονται διδασκάλισσαι) αἵτινα, ἀποριτωμένα, μένουσιν ἕνεκα οὐδεμιᾶς ἐργασίας, καθότι, ἕνεκα τῆς ἀνωτέρας δὴθεν ἀνατροφῆς αὐτῶν, δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ λάβωσιν ἄλλην εἰς τι κατὰστημα γυμναστικὴν ἐργασίαν, θέσιν δὲ διδασκαλίας δὲν εὐρίσκουσι.

Καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν 72, 000 εἰσὶν αἱ νεάνιδες αἱ φέρουσαι πτυχία ἀπαιτούμενα διὰ νὰ διορισθῶσι διδασκάλισσαι, δὲν εὐρίσκουσι δὲ θέσιν. Ἐν Παρισίοις μόνον ὑπάρχουσι 4 171 τοιαῦται νεάνιδες, ἐνῶ ἡ πόλις τῶν Παρισίων μόλις εἰς 100 νέας διδασκάλισσας δύναται νὰ διδῇ θέσιν κατ' ἔτος. Αἱ λοιπαὶ τετρακισχίλια μένουσιν ἀργαίαι, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν αὐξάνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος διὰ τῆς ἀποριτωτέρας καὶ ἑτέρας. Καὶ ἡ κατὰστασις αὕτη ὡς ἐξίσου ἐπικίνδυνος εἰς σκέψεις σοβαρὰς ἐμβάλλει τοὺς Παρισίους.

X. Θ. X.

**

Ἐντὸς ὀλίγου παραδίδεται εἰς τὸ φιλόμουσον δημόσιον τὸ ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὐρισκόμενον, τεμπνύτατον καὶ συγκινητικώτατον μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου μυθιστοριογράφου Georges Ohnet ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «Κύκνειον Ἴσμμα» κατὰ μετάρρασιν τοῦ κ. Κ. Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ.

Ἐκ συμπτώσεως ἀνγκνῶσαντες αὐτὸ εἰς τὸ Γαλλικόν, συνιστῶμεν τοῦτο εἰς τὸ δημόσιον ὡς λίαν τέρπνον καὶ διδασκτικὸν ἀνάγνωσμα προπάντων διὰ τὰς δεσποινίδας· αἵτινες πολλὰ ὠφέλιμα εὐρίσκουσι ἐν αὐτῷ.

Ταῦτα θεωροῦντες ὡς ἀρκετὴν σύστασιν τοῦ μυθιστορήματος προσθέτομεν ὅτι τιμᾶται ἀντὶ ἕξ μόνον γροσίων.

A.

**

Ἡ μεγίστη τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη ἐκδιδομένων Ἐφημερίδων εἶναι ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου.

Σύνθηες φύλλον τοῦ Χρόνου περιέχει κατὰ μέσον ὄρον 2 500 Εἰδοποιήσεις. Ὑπάρχει ἐν Λονδίῳ ἐμπορικὸν τι κατὰστημα, ὅπερ δαπανᾷ ἐν ἑκατομμύριον φράγκων κατ' ἔτος διὰ τὰς εἰδοποιήσεις του· ἔτερα δὲ τρία χορηγοῦσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνὰ 250 000 φράγκων. Ὁ ἐκδότης τῆς Βρεταννικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας καθιέρωσε περὶ τὰς 75 000 φρ. διὰ τὰς εἰδοποιήσεις τῶν ὀκτῶ ἐκδόσεων τοῦ συγγράμματος τούτου. Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀγγλίας ἀρτισύστατοι ἐμπορικὸι οἴκοι συναγωνίζονται ἐπιτυχῶς πολλῶ ἀρχαιοτέρων καὶ πλουσιωτέρων διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι γνωστοποιοῦσι διηλεκτῶς τὰ εἶδη αὐτῶν διὰ τοῦ τύπου.

**

Τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ Παρισίου «Φιγαρώ», κατὰ τὸ ἔτος 1886, ἀνήλθον εἰς 2, 266, 025 Τὸ διανεμηθὲν εἰς τοὺς μετόχους ἐτήσιον μέροςμα ὠρίσθη εἰς 70 φρ. κατὰ μετοχὴν. Αἱ μετοχαὶ τοῦ «Φιγαρώ», ἐκδοθεῖσαι εἰς τιμὴν 300 περὶπου φρ. τιμῶνται σήμερον 1, 225. Κατὰ δὲ μέσον ὄρον ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἐκτυπῶναι ἡμερησίως 86, 760 φύλλα.

**

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κύριος τις πρὸ τινων ἡμερῶν διεσταύρωσε Κυρίαν καθ' ἑδὸν προσφωνήσας αὐτὴν «Ἀγαπητή μου Μαρία, τώρα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας. Ἐδεσα τὸν βίον μου εἰς τὰς χεῖρας Ὑμῶν» —Εἰπέ μοι, ὑπέλαθε ἡ Κυρία, τί συνέβη; με ἐτρώμαξες. —«Τίποτε, κυρία μου, ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἡ συγγράψας καὶ δημοσιεύσας τὰ ἀπεννημινεύματά μου, ἄφησα ἐν ἀντίτυπον αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἐφημεριδογράφος τις ἐσχάτως δὲν ἐδημοσίευσε ἡμέραν τινὰ τὴν ἐφημερίδα του, διότι ἡ σύζυγός του κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε γεννήσει δύο τέκνα· τὴν ἐπιούσαν δικαιολογούμενος πρὸς τοὺς συνδρομητὰς του ἔγραψε τὰ ἑξῆς: Χθὲς δὲν ἐξεδώκαμεν τὸ φύλλον ἡμῶν, ἕνεκα τῆς ἀσίζεως δύο προσθέντων ἀρσενικῶν.

Ὁ κύριος Β. . . μεθυσθεὶς πρὸ τινων ἡμερῶν, διέβαινε τὴν ἑδὸν Ἀγίου Μάρκου ἐν Παρισίοις. Καὶ εἰ μὲν διαβάττει ἐτέρποντο, θεωροῦντες τὸν κλονιζόμενον μέθυσον, αἱ δὲ κνῆμαι αὐτοῦ ἠπέθου ἐἰς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου των. Τότε κατ' εὐχὴν διέβαινε ἀμαξία τις, ἣν ὁ μέθυσος Β. . . ἰδὼν καὶ καλέσας, λέγει τῷ ἀμαξιλάτῃ:

«Παλ. κἀρι μου τὰ κανά μου δὲν με κρατοῦνε πλὴν πάρε με νὰ με πᾶς ἔστο σπήτι μου, καταιῶ εἰς τὴν ἑδὸν Βαυζλαὶ δὲ Μαράι.»

«Μὲ τὴν ὥρα;» ἔρωτᾷ ὁ ἀμαξιλάτης χωρὶς νὰ καταβῇ τοῦ θρόνου του.

«Ἐσὺ πόνεμε καὶ ἄς καὶ με τὴν ὥρα.»

«Ἐ! τότε, δῶσε μου τὸ ρολόγιου νὰ δῶ τί ὥρα εἶναι» ὁ μέθυσος χωρὶς οὐδὲν νὰ ὑποπτευθῇ παραδίδει τὸ χρυσεῖον ὠρολόγιόν του εἰς τὸν ἀμαξιλάτην, ὅστις στρέψας τοὺς ἴππους του, διέρχεται δρομικῶς τὰ βουλεβάρτα ἀφήσας τὸν κύριον Β. . . ν' ἀπέλθῃ πεζὸς εἰς τὸν οἶκόν του.

Τέσσαρες μοναχὶ κακμηκότες ἐκ τῆς ὀδοποιρίας καὶ κατὰ τρυχόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης εἰσῆλθον εἰς ξενοδοχεῖον, ἕνα φάγωσι καὶ ἀναπαύσῃ-

Ὁ Χρόνος εἶναι χρήματα! Τὴν ἀγγλικὴν ταύτην πορριμίαν παρέλαβεν ὡς ἐπιγραφὴν ἐφημερὶς τις τῆς Ἀμερικῆς. —Ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ γραφείου τῆς Ἐφημερίδος ταύτης ἀνῆρτηται πίναξ εἰδοποιῶν τοὺς ζητοῦντας νὰ συνομιλήσωσι μετὰ τοῦ συντάκτου, ἕτι ὀφείλουσι πρὶν εἰσελθῶσιν εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ γραφεῖον ν' ἀγοράσωσιν εἰσητήρια ἀρκράσεως τιμώμενα ὡς ἑξῆς:

δι' ἀρκράσειν μίξας ὥρας σελίνια	10
» ἡμισείας »	6
» ἐνὸς τετάρτου »	3.

Ὁ ἐν Μεδὼν παρὰ τοὺς Παρισίους, διευθυντὴς τῆς ἀεριστατικῆς σχολῆς ταγματάρχης Κρέβς, ἐσχολεῖται εἰς τὴν κατασκευὴν κλασικῆς ἀεροπύρου σφαιρας, δι' ἧς θέλει ἐπαναλάβει πιθανῶς κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα τὰ πειράματα τῆς πηδαιγωγικῆς. Ἡ σφαῖρα αὕτη θέλει στοιχίσει περὶ τὰ 2 1]2 ἑκατομμύρια φράγκων.

ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ

Τοιοῦτων ἐντόμων στρατὸν ὀλόκληρον ὑπάρχει καὶ δὴ πολυπληθὺς, ἦτις, πέντε διαιρέσεις ἀποτελοῦσα, περιλαμβάνει ἔντομα βλάπτοντα α'. τὰ προϊόντα τῶν ἀγρῶν καὶ κήπων, β'. τὰς ζωοτροφίας γ'. τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἐνδύματα, δ'. τὰ κατὰικίδια ζῶα, καὶ ε'. τὸν ἄνθρωπον. Ἡμεῖς δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα ν' ἀπαριθμήσωμεν τὰ τέρατα ταῦτα, διότι οὐδὲ τὸ φυλῆδιον ὄλον θὰ ἴσκει. Ἐν τούτοις φράξιν ἐνέπνεεν εἰς πάντας ἡ θεὰ αὐτῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις ἔκθεσιν τῶν ἐντόμων.

Ἐν τῷ καταστήματι ἦσαν ἐκτεθειμένα πάντα καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ μικροσκοπικά, παρασταθέντα ὑπὸ μερφὰς εὐμεγεθεῖς. Πρὸς τῇ ἐκθέσει καὶ σινδριαὶ ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξετασθῶσι τὰ ἐκ τῶν προτέρων παραθέντα ἐντομολογικὰ ζητήματα καὶ νὰ ἐπιδειχθῶσι τῷ δημοσίῳ, τῇ βουθεῖᾳ μηχανῶν τινων, τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ἔντομα, αἵτινα προξενοῦσι κατ' ἔτος εἰς τὴν γεωργίαν ἀπωλείας, ἀριθμούσας ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἐν τῶν ἐντόμων τούτων ἐστὶ καὶ ἡ διαβόητος φυλλόξηρα, ἦτις ἐγένετο αἰτία καὶ γίνεται ἔτι τοιαύτης κατὰστροφῆς εἰς τοὺς ἀμπελωνίους.

σι. Δυστυχῶς ἄμωσ οὐδὲν εἶχεν ὁ ξενοδόχος, ἕνα περρυπίαση αὐτοῖς, διότι ἡ νύξ ἦν λίαν προκεχωρημένη, τὰ δὲ φραγῆτὰ ἐξηντλήθησαν. Μόνον λαυράκις τις ὑπῆρχεν ἐκεῖ, τὸν ὁποῖον προὔτιθετο ὁ ξενοδόχος νὰ μαγειρεύσῃ τῇ ἐπαύριον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ στόμαχος τῶν δυστυχῶν μοναχῶν διεμικρύνετο, ἠγκυκλήθη ὁ ξενοδόχος νὰ βράσῃ τὸν ἰχθύν καὶ προσφέρει αὐτοῖς, ἀντὶ ἀδράξῃ πληρωμῆς. Πιχρῆτε λοιπὸν τὸν λαυράκα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐντὸς τοῦ λέβητος, κοχλάζοντος· εἰσέτι τοῦ ὕδατος, οὗ ἡ ὄσμῃ ἐκίεντα τὴν ἐξηρησμένην αὐτῶν ὄρεξιν. Ὁ πρῶτος ὄρεξας τὴν χεῖρα λαμβάνει τὴν κεραιὴν τοῦ ἰχθύος ἐπιλέγων· «Ὁρα τὸς ἐστὶ καὶ καλὸς εἰς βρωσιν». Ὁμοίως ὁ δεύτερος λαμβάνων τὴν μέσην τοῦ λαυράκος λέγει· «Ἴδού ὁ Μεσσίας ἔρχεται». Καὶ τέλος ὁ τρίτος λαμβάνων τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ ἰχθύος λέγει· «Καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γέγραπται». Βλέπων ὁ τέταρτος ὅτι οὐδὲν πλέον δι' αὐτὸν ἔμεινε πλὴν τοῦ ζωμοῦ, καὶ ἐν ἀγανακτήσει διατελῶν λαμβάνει τὸν λέβητα διὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ ρίπτει τὸ περιεχόμενον ζέον εἰσέτι κατὰ πρόσωπων τῶν τριῶν ἄλλων συναδέλφων του λέγων ἐν ὄργῃ· «Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὴν ἀμαρτίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔρριψε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσεν αὐτούς».

N. I. Γ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Α΄.

Ἐκ διαφόρων οὐσιῶν γεννᾶται μου τὸ σῶμα.
Λεῖτον, μακρὸν, θερμογενές, με γλώσαν δίχως
[στόμα.
Ἢ σὰρξ μου μὲν χωρὶς ὄσπ' ἐκ πτερωτοῦ
[γεννᾶται.
Ἢ δὲ νευρώδης γλώσσά μου φυτοῦ καρπὸς
[ὄρεται.
Ἰσχνός, εἰμὶ ἀβάπτιστος· παχύς δέ, βραπτι-
[σμένος.
Καὶ ἡ ἐθρόνισις εἰμὶ, ἡ ἀπηγχοτισμένος.
Ἐάουτε, ὡς βούλονται, με ρίπτουσι ἐκτάδην.
Ἢ (φρίττω!) με πλοῦκαμα με στέλλουσι
[εἰς τὸν Ἄδην.
Ἢ θρόνος μ' εἶναι θάνατος, ζωῆμου ἡ ἀγγόνη.
Πλὴν τὸ σκληρὸν παλοῦκι φεῦ!
Ἢ σ'α κῶλα με πληγόνει.
Καὶ ἄμωσ τότε, Κύμει, ὄρων μ' ἀνκλησίαν,
Νομίζεις ἱεροπρεπῶς ὅτι τελεῖς θυσίαν!
Ἢν τούτοις, εἰς τὸν γάμον σας τὴν προεδρείαν
[ἔχων,
Παισιρηνῆς καὶ ἄρωνος ραιδρῶς πᾶσι προσέ-
[χων.
Μικρὸς εἰμὶ ἐπίτροπος τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας,
Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, φίλτατοι, οὐδέλωσ εἰμυ
[τέρας.
Ἢλλ' εἰμαι Γόρδιος δεσμός, καὶ ἄμωσ μὴ λυ-
[πῆσθε.
Διότι ἂν με λύσητε, τραπευχεῖς, θὰ εἶσθε.

ΓΡΙΦΟΣ Α΄.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ αἰνίγματος καὶ τοῦ γρίφου δωρηθήσεται ἀντίτυπον τῆς Ἱστορίας τοῦ Γαλλοσιωνικοῦ Πολέμου.